

СВОБОДА

Виходить щоденно рано.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10., II. пов.
Конто почт. шал. 143.322.
Адр. тел.: „Свобода“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передпол.
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА.
Місячно в краю 3000 Мп.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 10 фр. фр.,
Італії 10 лір. Німеччині 5000
п. марок, Швейцарії 5 шв.
фр., Чехословаччині 30 ч. ко-
рон, Румунії 50 лей, Бол-
гарії 50 левів, Австрії 5.000
мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень
звертатися до Адмі-
ністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
150 Мп.

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Поклик!

З огляду на близький речинець Народного Зізду просимо о негайне надіслання звітів з повітових зіздів та спису й адрес вибраних відпоручників.

„НАРОДНИЙ КОМІТЕТ“.

Львів, 16. грудня 1922.

Серед польських елеків запанував зморний настрій. Гра їхня, розрахована на велику скалю, кінчилася фішучою й ганебною невдачою. Затратили вони грубі мільони на переведення виборів — вибори не дали їм сподіваної більшості. Довго й старанно підготовлювали вони свої бойові організації, але перша спроба вступу цих організацій в Варшаві дала для Хієни лише самі негативні наслідки. Польський воюючий націоналізм по цілій лінії потерпів жорстоку поразку й тепер на сторінках „Слова Польского“ публіцисти цього табору за браком іншої роботи й інших можливостей віддаються песимістичним міркуванням на тему про те, що буде з Польщею.

Ми цілком розуміємо й цілком поділяємо теперішній песимізм елеківських публіцистів; песимістичні думки відносно того, що має бути з Польщею, ми висловлювали значно раніше, ніж почали ці можливості доходити до свідомості польських кол. Цілком вірило так само заперенням польської елеківської газети, що песимістичні настрої, однакові з настроями „хитських“ кол, панують зараз наслідком перемоги національних меншостей серед цілого польського громадянства, серед всіх польських партій, як правих так і лівих, хоч серед останніх в захованій, розуміється, формі. Ми не один раз вказували й зазначали, що ціле польське громадянство відносно національних меншостей уявляє один збитий одноцільний фронт, який однаково реагує на кожне виявлення національними меншостями своїх змагань до вільного життя.

Але з чим ми рішучо не можемо погодитись в міркуваннях „хитських“ публіцистів, то це з їх запереннями й заспокоєннями, що теперішня ситуація є лише випадок,

що в разі розпуску теперішнього сойму й сенату й нових виборів обставини для Польщі здобудуть більш сприятливий характер.

„Блажен, хто вірує“. Ми цілком розуміємо, що в тому безвихідному становищі, в якому пробує тепер Польща, представникам польської політичної думки нічого не лишається, як заспокоювати й себе й інших всілякими надіями й ілюзіями.

Але всі ці надії й ілюзії не вдержують жадної критики, перечать фактам, не відповідають основним тенденціям, які виразно зазначились в життю польської держави на протязі її чотирьохлітнього існування.

Відроджена Польща стала на ґрунті створення польської державності на просторах і землях, що виходять поза межі польської етнографічної території. Поставила вона собі завданням не лише зорганізувати державно польську націю, але й приєднати до польської державності й звязати з нею інші народи й нації, які по найбільш уміркованим підрахункам виносять 33% населення Польщі. Сформулювавши в цей спосіб свої державні цілі відроджена Польща тим самим взяла на себе розв'язання завдання, яке до того не надається; вона захотіла розрішити своєрідну квадрантуру кола, і, розуміється, наслідки цих завдань до безнадійних спроб могли бути лише негативними.

Коли історія чому небудь учить, то не вільно забувати про те, яка доля судилась таким віжно-національним державам, як Росія і Австрія. Коли досвід подій й сучасного розвитку треба використовувати, то не можна забувати, що останнє століття є століттям відродження націй, яке виявило національні і потенціальні сили і можливості.

При світлі цих фактів не являється випадком, що польські політичні круги не змогли виробити скільки небудь реальної програми в справі взаємовідносин своїх до національних меншостей; при цілому своєму бажанню вони не могли розв'язати цього завдання, яке являється, як учить історичний досвід, завідомо безнадійним. Бо при ближчому розгляді, як та програма в національній справі, яку висовує правниця, так і та, що її тримається лівниця, однаково носять всі ознаки утопичності і нереальності. Не являється так само випадком, що при теперішніх виборах, коли національні меншости мали мінімальні можливості для виявлення своєї волі, Польки одержали результати цілком для них несподівані й неба-

жані, результати, які викликали серед них глибокий песимізм й розчарування.

Польські кола поки що вірують, що теперішня ситуація склалась в результаті випадку, вони надіються для себе на кращі перспективи...

Хто доживе, той побачить!

Платіть партійний податок!!!
Присилайте на адресу: „Кравчий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000, Жертводавці платити 500 мп. будуть оголошені поіменно!!!

Рідна школа і її фонди.

Уже довгий час не находили ми в пресі голосів що до жертвенности на „Рідну Школу“. Ріжні були сього причини. Найважніша: в останньому часі виникло стільки важних і необхідних цілей, що треба було справу фондів на удержання давних і творення нових українських шкіл дещо відложити. Датки для голодних на Україні, пожертвування для великих тисячів політичних в'язнів, жертви на поправу дому „Просвіти“, на організаційний фонд тогож товариства, проти бандалізму — от скупа низка кличів. Скупа, бо поза ними і біля них існує ще багато-багато цілей, котрі мусить покривати увесь народ.

Та як би воно не було „Рідна Школа“ займатиме ще довгий час місце, а може й перше місце між кличами, котрі звивають ціле громадянство без різниці до складок, до живого творчого діла. Бо тільки уявім собі факт, що не сміємо допустити до замкнення ні одної школи з причини нестачі фондів, уявім собі, що сьогодні потрібно на удержання шкіл з боку УПТ. около десяти мільонів марок місячно, уявім собі стан українського шкільництва у нас, то не буде хиба ні одного так холодного, так неукраїнського серця, яке замкнулося би на голос „Рідної Школи“. Великі тисячі рідної і так нам дорогої дитворч, сотки українського учительства — становлять зміст „Рідної Школи“. А цей зміст живий, високо цінний, капітал і будучність народу.

Усякому відома дорожня, яка панує в цілій нещасній країні. На тлі сєї доріжні — а це вже не відомо всякому — живуть сотки ширих, спокійних, ідейних працюючих учителів. Іхня платія обертається у висоті 60 тисячів марок, а вже найстарші сили, що працюють у наших школах біля двадцяти літ, мусять задовольнятися стотисячами платні. З дива не можна вийти, що ці жертви святого обовязку можуть вижити, можуть сповняти свої повинности, і то сповняти неаби як, але з посвятою, самовідреченням і повною свідомістю відповідальности, яку перебрали на себе.

УПТ. опирається тільки на загальній жертвенности. До УПТ. ставить ціле громадянство високі вимоги, і воно старается виповняти свою службу як найкраще. УПТ. свідоме сього, що його завдання не полягає тільки у тому, щоби удержувати існуючі школи. Воно свідоме сього, що до нього належить опіка над цілим українським шкільництвом. Його оборона, праця над вихованням молодих поколінь, виготовлювання наукових плянів, опрацювання метод навчання і виховання, досвід над новими шля-

хами в педагогії. Воно свідоме сього... Але нехай хто небудь дасть відповідь на се, чи можлива така широка, така плідна і така необхідна праця, коли від другого дня кожного нового місяця треба сушити собі голову над тим, відкіля добути гроша на найближній місяць. Коли часто густо в останньому дні місяця стоїть Управа Т ва коло порождної каси і мусить затагати особисті довги, аби тільки виплатити нужденні платні найбільшим нуждарям, і рівночасно може найбільшим народнім працюючим,

У порушеній справі мусить говорити і розум і серце. Розум, бо справа рідної школи — се справа народнього життя. Серце — бо за доло школи, дитвори її учительства мусимо відповідати. Входячи у теплу хату, засідаючи до столу, кладучися у ліжку, беручи участь в забаві і життєвих приємностях, мусимо мати стало перед очима тих наших маленьких невидних працюючих, що в повній скромности, без гомону й крику, без огляду на своє матеріальне положення виконують для нас і за нас велику службу.

А тепер кілька цифр. Посвятіть ім троха терпеливости, прочитаємо, подумаймо над ними!

Переді мною чисельні зібрання жертвенности на Р. Ш. з області Східної Галичини, других українських земель під Польщею з польських земель від наших заточників. Числа відносяться до місяців квітень — червень, липень — вересень ц. р. У другому кварталі вплинуло до фонду Р. Ш. — 4 і піп мільона, в третьому — вже тільки 3 міль. 800 тисяч марок. На жаль, не в силі ми сконстатувати кілько жертв вплинуло на школи в повітах, котрі удержують у себе школи. Хоч не знаємо, мусимо сказати, що ні в одному повіті не стоїть справа так, аби там відносини були кращі як у Львові. Всюди платні учителів мізерні, а в багатьох місцевостях одержують учителі платні так півно, що в певному місяці виплачена платня вирівнує залежності за і або 2 місяці взад. Таких відносин не може терпіти нарід, котрий себе шанує. Мусить наступити рішуча напора stanu, коли не хочемо, щоби наші школи упали в наслідку того, що обезсилені, виснажені учителівські сили заперестали своєї діяльности. Не тому, щоби відмовлятися від праці, але просто тому, що не матимуть сил її повняти!

Перше місце між пожертвуваннями займає місто Львів, котре певно — займатиме те саме місце відносно всіх других цілей. У другому кварталі зібрано у Львові 1.214.203 мп., у третьому — 852.694. Пересічно на одну родину (зложивши

Пр. 470/22. В імені Річпосполитої Польської Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішиє на внесок Прокураторії Державної, що зміст часопису „Свобода“ число 29. з дня 3. XII. 1922. з артикулах під заголовками: 1) „Мовчанка після поразки“, 2) „Галицькі відносини“ в уступах між словами: а) 60 мп., а вилулись; б) та інших, а Ревізії; в) заголовок між словами: болба, а в справі; 3) „З неволі темноти — до сонця свободи“ в уступах між словами: а) визиску, а мусить, б) ідеалу, а Розженіть; 4) „Причина закриття української приватної гімназії в Долині“ в уступах між словами: а) арештування, а Учеників, б) Про це, а повідомляє, в) гімназії, а Азаштували; 5) „Новинка“ між словами: ідею, а Щастя; 6) „Літературна вістник“ в уступах між словами: а) не умотивовано, а предметом, б)

симпатичній, а коли, в) від слів: Тільки Бела, до кінця, містить в собі слово ad 1), 2) в), 3) б) злоч. з §. 65а) к. з., ad 2) а), 2) б) провини з Арт. V. уст. з 17./XII. 1852 U 8 63 Дз. узнав доконану в дни 2./XII. 1922 р. конфіскату за оправдану і зарядив знищення цього накладу і видав по думці § 493. процедури карної наказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвальному редакторові тої часописі, щоби сє рішення помістив безплатно в найближші числі і то на першій сторони. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1922 Д. п. д. № 6 ex 1203, а іменно засудження за переступство на гривню до 40 Мп. — Львів, дня 3. грудня 1922. (Підпис вечаткий.)

ну в 4 осіб) припадає перший раз 40.98, другий — 28.51 мп. У всіх других повітах української Галичини стан цей далеко гірший. Найвище досягнена пересічна жертва одної родини (4 особи) в повіті Збараж (6.35) в другому кварталі, обнижується в третьому до половини (3.57). Всі дальші повіти переступають мало що 4 марки в місяць, а й тих небогато. Докладніше про це буде в „Світлі“ — за грудень. У другому кварталі 44 повти, у третьому 45 повітів не перейшли двох марок в місяць від одної родини. З того останнього числа не досягли навіть одної марки (!) в місяць, у другому кварталі 29, а в третьому аж 36 повітів! А вже смішно виглядає жертвенність яворівського повіту, в якому за другий квартал припадає на одну родину 8, в третьому 9 польських феніків на місяць! Де оправдання? Власна гімназія може... А тим часом ця гімназія не тільки, що оплачує дуже нужденно своїх учителів, але ще мусить що місяць побирати субвенції з головного товариства. Такими місячними субвенціями користуються Чортків, Золо-

р'в, Рогатин, Долина, Городок і т. д. і т. д.

Так говорять цифри! Говорять страшною мовою. А що буде, коли одного місяця стане праця в школах, бо не буде фондів на удержання учительських сил. Це не грозьба на адресу громадянства. Це факт, якого не вільно нам промовчувати, який мусимо подати до загального відома. Бо відповідальність не впаде на УПТ., але мусить впасти на нас усіх. І ми усі, разом збірними нашими силами мусимо станути до боротьби з лихом, і впоїти в наш народ потребу жертвенності так сильно, аби ця потреба увійшла в кість і кров кожної української родини!

М. Галуциньський.

967 АДВОКАТ Д-р Володимир Бачинський

переніс адвокатську канцелярію з Підгір'я до Львова і веде її при ул. Косцюшка ч. 1 а біля „Народної Гостиниці“.

Італійська преса про Сх. Галичину.

(Докінчення.)

Четверта стаття п. Сандро Сандрі п. з. „Боротьба за свободу в Східній Галичині“ присвячена виборам у Східній Галичині і процесови Ст. Федака і тов. Стаття заосмотрена портретом президента д-ра Е. Петруновича. На вступі статті автор пише: „Останні вістки, які доходять зі Львова,

„Як що не було би в небезпечі життя кількох шляхотних молодих людей, можна би назвати цей

Без коментарів!“

Пята стаття присвячена закликів до культурного світа галицьких владик і управ політичних партій в справі останніх подій в Східній Галичині. Автор подає заклик в цілості і заосмотрісе його відповідними інформаціями.

В цій числі поміщено зникну пам'ятника, який поставило українське військо, інтерноване в Чехословаччині, тим, що впади в боротьбі за українську державність.

В „Corriere delle Puglie“ помістив відомий італійський публіцист Тома Бореллі вступну статтю під заг. „Ще один ірредентизм — український“, в якій автор в дуже точними подробицями подає історію української державності в Сх. Галичині від перших її починів аж до стану нашої справи в теперішній момент.

Автор висловлює м. н. признание п. Сандро Сандрі, одному з провідників італійського фашизму, за його статі в східно-галицькій справі в „Il Popolo di Lombardia“.

ВП Передплатників в Чехословаччині присило отримати склади передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавн. Спільн. „Ціле“ у Львові, а нас по відомити листівкою. — Адміністрація.

Ревзії, арешти, тюрма.

Аматорські вистави — державна зрада!

В Конохові пов. Стрий арештувала польська поліція двох Богу духа винних парічкаків і відставила до Стрия, де при переслуханні обох сильно побила, щоби видали „організацію“. Під впливом побоїв оден з арештованих, Микола Брик зізнав що до аматорського кружка належать: Михайло Лисейко, Мих. Чехида, Петро Дружинець, Федь Бураковський, Василь Войціхович, Ілля Клішун, Іван Усарський, Мих. Пеленичко, Мих. Андриїв і Ів. Брик. На другий день до Конохова прийшов карний відділ і кількох розвідників. Поліція перевела у згаданих осіб домовий трус, всіх арештувала і відставила до Стрия, де їх біто до нетями, питаючись за якусь „бойку“. Селяне не мали поняття, що се „бойка“ і зізнавали, що з

ніким не бились, а як члени аматорського кружка при чит. „Провісвіт“ давали за дозволом староства дві театральні вистави. Сильно аж до крові збито Федь Бураковського, котрому розвалено голову а груди 7 неділі були спухлі, і Петра Дружинця, котрому з носа і уст текла кров. З поліції відставили їх до суду, а звідси скочили разом з іншими арештованими до Львова. Тут уже третій місяць держать їх в тюрмі, спершу при вул. Баторія а тепер в Бригідках, обвинувачених за головну зраду з § 58. і 59. к. з. Коли нарешті суд переконається, що аматорські театральні вистави це ніяка державна зрада і випустить невинних людей на волю?

Із станиславівської тюрми.

Вночі з 21. на 22. листопада ц. р. арештовано в Станиславові 25

„гайдамакуф“ та запроваджено до арештів при вул. Камінській 4. (державна поліція). Слідуючого дня прибули сюди нові політичні в'язні з Калуша, Бучача, Ямниці, Дори тощо. Поліція протягла слідство в безкінечність та шойно на рішучу інтервенцію Українського Горожанського Комітету прискорила переведення слідства і переслала політичних в'язнів до арештів при окружному суді.

В слідчій тюрмі при вул. Білінського держано 120 політичних в'язнів значно поза речинець вибо-

р'в, головно всіх станиславівських і калуських. Тому дня 17. листопада розпочали політичні в'язні голодівку, котру перервали третього дня в полудне на інтервенцію голови Українського Горож. Комітету Н. Даниша і о. мітр. Ів. Гордієвського, коли президент заповнив, що до двох днів усі в'язні будуть звільнені.

При в'язні арешти пресивно не відбувати подати і попередити свою адресу.

Після польських виборів у Східній Галичині.

Будинини від давних літ користуються особливою „опікою“ сокальського староства. Відомі австрійські старости-сатрапи Шведзівки і Калиневіч старалися грівнами, арештами знищити пок. Корнила Салагуба, голову читальні „Пресвіти“ і провідника місцевих товариств. (згинув в бою з Поляками 27. I. 1919) стареньку 60-літню матір його і д-ра Салагуба Ілії гононо робити панцину Жидови-лідишови Нухимови Рапсови (батькови адвоката д-ра Саломона Рапса), біто її, арештовано — в часі коли трох синів (в тім двох австрійських офіцерів) бился за Австрію. В часі польського наступу на Будинини — польське військо під проводом офіцерів ціле господарство ограбило — навіть слідниці і хустки повиягали. Тепер польський староста граф Русоцькі вступив в сліди своїх попередників і взяв собі на око людину, що недавно по 8 літах російської неволі вернула до дому і з місяця без правосильного рішення карає 14-днівним холодної..

Снятинщина.

До села Карлова пов. Снятин наслало староство за вибори карну експедицію. Прибула сотня 49. п. піхоти, що зривувала ціле село, шукаючи зброї, якої очевидно не знайшла. Після тридневного побуту військо відійшло до Видинова.

Виправа на курі.

Дня 6. грудня ц. р. прийшло до села Солоне пов. Заліщики польське військо і розпочало свою роботу від того, що заграбляло багато паві для своїх коней. Опісля жовніри подумали про себе і цілу ніч ходили по оборах, забираючи кури. Досвіта 160 курей знайшлося в руках побідників, які вдоволені своєю добычю відіхали рено в сторону Чорткова.

На донос арештовано оної п. Теодора Салагуба, ст. прав з Будинина, а сокальське староство (граф Ржонкі) покарав його 14-днівним арештом за це, будьто би він агітував проти асентерунку до польського війська. Помимо зложеного рекурсу і неправосильности засуду осаджено його в тюрмі.

бо в данім випадку на нікчемний донос увязнено людину, до того хору і віднято її можливість оборони. Взагалі родини Салагубів в

До П. Т. Членів Трудової Партії.

Зближається Народній З'їзд. Право виборів делегатів мають тільки ті члени, що заплатили партійний податок і тим задокументували свою партійну принадлежність.

Тому обов'язком кожного прислати партійний податок до Краєвого Союзу Кредитового у Львові Ринок ч. 10. на ч. вкл. кн. 5000.
Д-р ВОЛ. БАЧИНСЬКИЙ
голова.

Велика Україна.

Вибір Домбала почесним членом.

10. грудня розпочався семий всеукраїнський з'їзд совітів, на якому в числі інших був вибраний почесним членом польський комуніст Домбаль, який нині відбуває тюремну кару у Варшаві.

Глод.

В Тираспольському й Бірзульському повітах буквально голодують 32 волости. За останній місяць в цих повітах зареєстровано 820 випадків голодної смерті. Працює тут два лікарсько харчових виділи, посланих одеським совітом. Безпосередньої урядової допомоги нема.

Ривнецький.

Соціалістична болгарська „Епоха“ в зв'язку з перебуванням Раковського в Льозанні подає таку його характеристику: „Раковський, хоч й Болгарин, — пише газета, — але давно він забув про своє

походження й перестав думати й почувати по болгарськи. Він інтернаціоналізувався й обернувся в міжнародній продукт, він може в однаковою переконаністю обороняти кожну справу, яка дає задоволення його особистій амбіції, яка в ньому заглушила всяке інше здорове громадське почуття. Раковський є старим знайомим для молодотурків, бо всі давно вступив в згоду з головою турецького парламенту фанатичним Турком Ахмет-Різою, від якого одержував значні суми на видання газети, що проповідувала потурчення Македонії. Як румунський підданий Раковський дозволив, що Бесарабія захоплена Росією несправедливо, а нині, як український комісар оборони проти лежний погляд. Перше Раковський виступав проти Росії на Сході, а нині в Льозанні, переводить традиційну царську політику, щоб дістатися на Балкани й втягти їх в війну.

Військова бранка.

В Немиліві пов. Радехів відбулася дня 12. цм. військова бранка. Ще попередного дня приїхало до села військо і поліція і почали ловити призивних. Не великим успіхом увінчалась їх робота, бо на 29 призивних зловили лише 3, котрих биля жорстоко по лицю, ви-

крикаючи: „kabanie, k... twoja mać“ і т. д. Відставлено їх до побору і двох з них асентеровано, в третього пушено до дому. Подіб-но було в самім Радехові.

Льозанська конференція.

Відповідь Туреччини.

Відповідаючи на пропозиції зборда Керзона, Ісмед Паша заявив, що Туреччина є готова забезпечити своїм меншостям всі права, але відкидає всяку контролю чужих держав над своїми внутрішніми справами.

Розкол в совітській делегації.

З Львовани доносять, що між членами совітської делегації повстав розкол з приводу того, що деякі її члени стоять на непримиримому становищі, а другі бажають компромісу та деяких уступок на користь Греції й союзних держав.

Блава демілітаризації.

Комісія для справ демілітаризації призначила Туреччині право удержувати в Константинополі найбільше 12.000 війська та артилерію на берегах моря Мармара з тим застереженням, що Туреччина не буде уживати торпед та підводних човнів.

Турецькі побоювання.

Між турецькими представниками панує побоювання, що держави Антанти продовжують льозанську конференцію тільки на те, щоб Грекам дати змогу приготувитись до нового наступу.

Виступ Чічер'на.

Німецька преса доносить, що Чічерін знову прибрав війовничий тон у відношенні до держав Антанти. Співробітники „L'Humanite“ Чічерін заявив, що Англія приготує проти Росії мілітарну акцію, яка малаб розпочатися на Кавказі.

Прислайте датки на політичних в'язнів до Тов. „Красний Союз Кредитовий“, або до Тов. „Дністер“ з допискою: на в'язнів! — У Львові є ще кількасот арештованих Українців! — В першу чергу найближча рідня і села певинні прийти з допомогою!

Із недолі українського театру.

(Відповідь на театральну анкету редакції в 24. ц. м. ч. 21.)

IV.

Аренда чи ноотератива.

(Голос з провінції.)

В нижше наведеній статті старатися вказати на головні причини теперішньої недолі нашого театру і способи зарадження лихови. Головним, на мою думку, злом, з якого випливають поменші, є аренда театру.

З хвилиною підписання умови, театр перестає бути народною установою, а стає виключною власністю арендатора, який своїм обов'язком бажає при „мінімум“ вкладів, витягнути з нього „махімум“ користей. Набуваючи право експлуатації, бажає успішно використати це право. Театр для нього стає за собом збільшення свого майна, актори — машинами, яких обов'язком приносить власникови як найбільший зиск. Начинається торгівля. Актор, зв'язаний з сценою похликанням, приневолений за марний гріш нести непомірний тягар виконавця суспільности. Становище його в десять раз гірше від становища якогонебудь робітника. На його груд при існуванні тільки одного театру не має деінде місця збуту; становище арендатора много краще, бо безконкурентне. Вартість артистична театру обнижується, бож арендатор буде ставити тільки речі, які мають забезпечений збут, зовсім не рахуючись з призначенням того театру на культурній царині. Від актора, який одержує місячно кількадесят тисяч мп., себто много менше від замітача вулиці, не можна вимагати більше понад те, що він дає. Не кождий може добре грати комедію, підчас коли сам переживає трагедію. Поправляючи матеріяльне становище актора, підносимо артистичний рівень театру. Для того треба випроводити в життя принцип „театр для мистецтва“. На мою думку — все, що впливає до театру, не є власністю арендатора, а тих, котрі працюють на це.

Міркую, що кращою розв'язкою пекучого питання театр. недолі булоб заснування товариства п. н. „Український Театр“, членом якого стає кождий, хто зложить одноразово певну квоту, приміром 25.000 мп., — себ то побудови театру на кооперативних основах. Можна ще крім одніобразової влати, установити (для бажаючих) певну місячну вкладку для постійного підтримання театального фонду в висоті від двох до п'яти тисяч мп. місячно. Я переконаний, що між нашим жертволюбним громадянством, найхетсья що найменше 1000 осіб, які відчуваючи недолі нашого театру, вляжуть на протязі одного місяця 25 мільонів мп.

Маючи 25.000.000 мп., зможе зреорганізований театр приступити до нової праці. Ініціативний гурток покличе театральну комісію, до компетенції якої буде належати призначення платного управителя театру, головного режисера, призначення і звільнювання театального персоналу, та установлювання платні. Комісія театральна збирається раз на один чи два місяці з умовою, що управитель театру і головний режисер входять в склад комісії з дорадчим голосом. Важніші справи, які вимагають негайного поладнання, залагоджує управитель в порозумінню з головою комісії.

Замкнення рахунків за кожні три місяці провіряє і апробує ревізійна комісія. Установлена ініціативним гуртком Колегія затверджує репертуар на кождий сезон з окрема. Театр не повинен мати жадних зисків. Ріжниця між приходами і розходами іде на сотворення запасового фонду.

Платня персоналю повинна хоч в часті відповідати платням акторів польського театру. Підставою обчислення платні можуть послужити платні державних урядників з кождомісячною процентовою підвишкою, рівною відношенню до збільшення доріжні. Кождий член театральна персоналю повинен бути забезпечений на випадок нездібности до праці, щоби в булучині не повторювались трагедії П. Осиповичевої.

Театр не може постійно грати у Львові, а час від часу виїжджати на провінцію, де ніколи не може поскаржитися на недостачу публіки. Провінція відноється до театру завжди як найлучше, саля ніколи не світить львівськими пустками.

Нашому театрови треба тільки на початок певну кількість грошей, щоби унезалежнитися від осіб, які маючи гардеробу і реквізит, тримають цілий театр в положенню васалля. Зіпхнім його з утертої дороги арендатури і залежности, а він вже сам, м. н. по інерції, буде розвиватися, аж стане на ступіні, на якій артисти цієї міри, що Морська, Голіцинська, Загарів і інші не будуть уважати за пониження виступати на його дошках.

А що справа прибутків театру представляєся зовсім непогано, хай засвідчать нише наведені цифри: беру останній тиждень т. зн. від 26./XI. до 2./XII. За цей час дав театр 8 вистав, з тих 2 у Львові, 6 на провінціях. Беручи пересічно по 400.000 мп. за одну виставу загальний збір одного тижня брутто 3.200.000 мп. Видатки 50 проц. — чистий зиск 1.600.000 мп., підчас коли платня цілого персоналю з виїмком пп. Стадникової, Морської

і Загарова виносить місячно мп. 1.400.000!

Щоби однак не стрінутись з закидом, що я може занадто оптимістично дивлюсь на походи театру, я позволю собі навести більше точні дані. В Богиславі давав театр „Циганську Любов“. Загальний збір около 1.000.000 мп.

Видатки приблизно: гонорарії за виїзд на провінцію 30 осіб по 1500 мп. — 45.000 мп., залізниця — 140.000 мп., афіші — 30.000 мп., саля з освітленням і опаленням (точно) — 80.000 мп., податок 10 проц. — 100.000 мп., ріжні видатки — 25.000 мп. Разом 420.000 мп.

Сума видатків округло 500.000 мп., чистий зиск (за одну виставу) около 500.000 мп. Додати треба, що вистава ішла при фортеп'яні і одній скрипці. Вражіння препогане. І це все робиться для збереження марних 50.000 мп., які жадала музика. Так було і в Дрого-

бичі з „Страшною помстою“. Я знаю людей, які паленіли зі стиду, дивлячись на балаганну виставу недавної нашої гордості і перепрошували чужих гостей, яких мали необережність стягнути до театру. Такій роботі немає назви.

Це все можна легко усунути; коли наш театр визволиться з під впливу людей, які уважають його засобом до збільшення свого майна. Тільки платний управитель під контролею Товариства, зможе вивести наш театр з зачарованого кола.

Дрогобич, в грудні 1922.

Володимир Гладилевич.

Прислайте складки на пресовий фонд на ви. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринком 10. — — —

Процес „Юривців“.

В дальшій розправі виявилось, що провокатор Шпігель, котрий видав комуністів у руки поліції був раніш конфідентом в армії Петлюри після того пропонував також свої услуги совітському представництву в Берліні, бажаючи в Польщі шпіонувати на користь больше-

виків. Прочитано квіт, на який Шпігель дістав 1000 німецьких марок за свою антипольську діяльність та здепоновано шпіонську легітиміацію Шпігеля.

Всі питання в справі провокаторів предсідник ухилив.

З польських справ.

Повеняття влади новим президентом Р.ч. посполитої.

Вчора переняв владу през. Габріель Нарутович від б. Начальника Держави Йосифа Пілсудского. Підчас цього акту були окрім маршала сойму й сенату й президента міністрів ще й деякі міністри. Безпосередно потім, як през. Нарутович переняв владу, — през. мін. Новак вручив йому прохання о димісію свого кабінету.

Як виглядає вулиця Варшави?

Переняття влади відбулося цілком спокійно завдяки рішучій поставі властей. В Аляех Уздовских, що велуть до Бельведеру, густо розставлені були піші й кінні стежі. В поближу Бельведеру трамваєвий рух спинено, а публіки не допущано без спеціальних перепусток. Біля Лазенок уставлено поперець вулиці дві сотні піхоти. Дижурний старшина задержував усі автомобілі, що підїздили під Бельведер і легітимували навіть міністрів і маршалаків. Точно о 12 год. покінчився акт переняття влади і тоді з Лазенок загомоніли обов'язкові в таких випадках гарматні салви. По конференції з през. Нарутовичем Пілсудскі покинув Бельведер о год. 1:30, який з цим ментом став резиденцією президента.

Ген. Галлер пішов „в відставку“.

„Шпегльонд Вечорни“ доносить, що ген. Йосифа Галлера перенесено з дієвої армії в резерву.

Сойм.

На вчорашньому засіданню сойму марш. Ратай повідомив сойм про звільнення п. Антона Каменьского з уряду міністра внутрішних справ і про те, що през. мін. Новак вніс прохання о димісію кабінету. Відтак пос. Марко Луцкевич з Волині зложив польське прохання і приступлено до дневного порядку.

Маршалок вияснив, що не відкликав пленарного засідання сойму, хоч у міжчасі през. мін. Новак подався до димісії, бо вважав за конечне, щоб соймови предложити законопроекти уряду й відіслати їх до відповідних комісій. Ряд отих внісень м. н. бюджетову провізорию на I. квартал 1923 р. відіслано без дискусії до комісії.

Пос. Бравнсфорд поставив нагале внісенья, щоб у соймовій салі завішено хрест. Відтак перейдено до інших наглих внісень. В зв'язку

з подіями 9, 10 і 11 ц. м. клуби „Визволені“, „П'яст“ і П. П. С. зложили наглий внісок в справі негайного проєкту про охорону Річипосполитої. Ці самі клуби домагаються запряження урядовців на конституцію. Вони поставили також наглий внісок в справі ворожих маніфестацій в день запряження президента. „Хіена“ зголосила наглий внісок в справі вибору слідчої комісії для провірення діяльності соціалістичних боївков, людовці Н. П. Р. внісенья в справі ворожих для держави маніфестацій 9, 10 і 11 ц. м., а Жиди в справі вуличних заворушень і бездіяльності властей.

Аргументуючи внісенья в справі законопроекту про охорону Річипосполитої пос. Дашинський заявив, що цей проєкт є подиктований глибоким почуття журби про існування й незалежність держави, конституції й рівності громадян перед законом. Останні події виростили на ґрунті політичної темноти й цілковитого браку розуміння о найпростіших правних функціях із боку органів Річипосполитої. Потоптано першу засаду демократизму, а власне: панування більшости, при чому адміністрація не зуміла оборонити прав конституції. Розклад вдирається навіть у ряди армії. Законопроект має на меті помогти законови, щоб переміг. „Жадаємо лише відповідальности, а на кого вона впаде, той мусть її піддатися!“ (Оплески на правниці). „Польське публічне життя не сміє бути джунглем африканською, в якій бушує кілканайцять клясичних харцизків!“ „Ендецький фашизм або агіне, або Польща заплатить за нього домашню війною!“

Проти наглости внісенья пос. Дашинського виступив пос. Строньскі під крики обурення лівіці. „Коли рік тому правосильно ухвалено створення сенату, лівіця урядила вуличні демонстрації. (Крики й протести). Коли сойм правосильно віддав творення уряду Корфантому в липні ц. р., панове з лівіці знов урядили вуличні маніфестації. (Крики й протести). Немає ото-ж причини, щоб наші політичні звичаї обов'язували одну часть громадянства, а иноді другу. (Sic!) Конечне є слідство в справі каригідних понеділкових виступів і покарання винних. Але звертаю увагу (говорить до лівіці), панове, що довідається о річах, про які сьогодні знаєте, а які стверджені будуть свідками“.

Наглість перших трьох внесень (П. П. С., людовців і Н. П. Р. та Жидів) прийнято одностайно. Наглість четвертого внесень, «Хієні» в справі соціалістичних боївок прийнято більшістю правих і центру.

Інші внесень більшої не одержали й їх відслано до комісії.

З. Л. Н. («З'явонек людово-народови» — «чистокровні» ендеки) поставили інтерпеляцію до міністра закордонних справ що-до «нелюдяного поведіння австрійського уряду відносно злочинної української агітації проти Польщі на території німецької Австрії». З окрема інтерпеляція торкається «українського уряду Петрушевича», якого австрійський уряд далі вважає фактичним українським урядом.

На цьому замкнено засідання сойму. Комісії вийдуться завтра. Найблище пленарне засідання буде скликане ще перед новим роком.

Ініціатива «Пяста» в справі створення національного уряду.

«Пяст» виступив із внесень створення коаліційного уряду зложеного тільки польськими партіями. Відносно ухвали людовців вже додано іншим клоубам. Президія «Пяста» має повноважень від свого клоубу повести в цьому напрямі переговори. В соймових кругах думають, що створення такого кабінету не вдасться, бо в даній повоженню ендеція не вважає співпрацю за можливу. Проти цього заявила П. П. С. — «Визволене» захоується з резервою. По всій імовірності повстане провізоричний урядничий уряд на чолі в ген. Сікорским, або Даровским, який залержав би теку внутрішніх справ. Проти цієї комбінації ендеція теж виступає цілком гостро вважаючи, що уряд, за який не бере одвічальности ніяка партія, буде продовжувати давнє безладдя. Уряд, на погляд ендеції, повинен мати виразний характер, щоб суспільність знала яке буде ведення державних справ і хто за нього одвічаний.

Ліво-центрова концепція кабінету.

Рівночасно з «пястовським» проектом коаліційного уряду, П. П. С. і «Визволене» виступили з проектом ліво-центрального кабінету. Називають ось яких кандидатів: прем'єр Пілсудскі, закордонні справи Дашиньскі, скарб Діаманд, внутрішні справи Тугут.

Мін. Даровскі опановує ситуацію в Варшаві.

«Слово польське» доносить, що в урядових кругах запанувала гістерія з приводу понедількових вар-

шавських поліій. Посипалися негайні димісії й пересунення на провідних адміністраційних постах.

У зв'язку з тим арештовано кількох студентів університету. З цього приводу «Слово польське» пише: «Слабі й розстроєні нерви довели урядові круги так далеко, що відносно польської академічної молоді вони вхопилися за методи живцем взорвані на методах давніх царських властей» —

Вуличні демонстрації в Кракові.

В Кракові мало відбулося 12. ц. м. віче «Хієні». Поліція недопустила вуличні демонстрації. Демонстранти серед окликів «хай живе Мусоліні!» і «хай живе ген. Галлер!» пішли під пам'ятник Мікевича, де виголошено кілька підбурюючих промов, звернених проти Нарутовича. Демонстрантів недопущено під будинок воєвідства. Соціалісти устроїли контрдемонстрацію. Перебіжкані нею вшехпольські молодці розбіглися.

Жиди звиняють Строньского на лонно батьків.

На засіданні польського сойму перший раз виступив з промовою редактор «Ржечипосполітей», вихрешений Жид, відомий юдофоб — Станіслав Строньскі. Під час його промови проти наглого внеску ППС, зайшов характеристичний інцидент.

Жидівський посол Вісліцкый крикнув до Строньского, який являється його сестрінком: «Верни до мене, до свого вуйка. До трьох поколінь можеш вернути на лонно своїх батьків, все тобі буде прощене!» Після жидівські послі піднесли гомін: «Верни до нас! Все простимо тобі!»

Це викликало на салі сміхи і оплески. Зі здивуванням довідалися послі, що один з найбільш завзятих жидофобів має вуйка між жидівськими послами.

Бувші арештовані! Перегляньте числа «Діла» і «Свободи», чи ви були подані у списках арештованих. Напишіть негайно до Редакції «Свободи», як довго ви були увязнені, за віщо, в яких умовах, коли були перший раз переслухані, та в яких умовах перебували час у в'язниці.

словитись з приводу тих чи інших заходів совітського уряду; всі важніші проекти, які пропонує совітська влада на ухвалу з'їзду, можуть з розпорядження голови розглядатись поза чергою; до комісії по підрахунку записок при виборах членів ВЦІКА і совіта народніх комісарів можуть бути обрані лише комуністи. Всім безпартійним деле-

татам, які прибувають в Москву на з'їзд совітів, повинні бути дані найкращі помешкання в центрі міста, повинні бути улаштовані всі вигоди, які безплатні білети до театрів то що

Шліть жертви на будову пам'ятника на могилі Аєса Мартявча до Пов. Тоз-а Кредитового «Віра» в Раві Руській.

РІЖНІ ВІСТІ.

Англія не гадиться на окупацію Рур.

«Petit Parisien» доносить, що англійські дипломатичні круги стоять далше в опозиції проти плянів окупації Рур. Англія домагається деяких полекш для Німеччини та відложення терміну найближшої рати сплат німецьких довгів.

Чічерін згохочує Німеччину до оперу.

Французька преса доносить, що Чічерін у своїх листах до німецьких дипломатів заохочував їх до дальшого опорю проти Антанті в справі репарацій, обіцяючи в тій справі допомогу сов. республік.

Чи димісія Поанкаре?

Французька преса доносить, що в париських дипломатичних кругах сподіваються димісії Поанкаре. Його місце мав би об'явити Тарде, котрий плянує утворення кабінету з самих членів правих під проводом Клемансо. Клемансо не хоче згодитися стати на чолі уряду, що опирає би ся на самій правих.

З'яву Пасіч.

Югословянська преса доносить, що Пасіч дістав припоручення утворити новий кабінет міністрів.

Чесько-летиський договір.

Торгавельний договір поміж Чехословаччиною і Латвією вже заключений. В договорі особливо зазначено справу транзиту, який матиме велике значіння для комунікації між сов. республіками й Чехословаччиною. За ініціативою Чехословаччини приготується договір поміж Литвою, Естонією, Фінляндією, Данією, Норвегією, Бельгією, Японією й іншими державами.

Справа Яворжини.

«Достоїнське Лісти» орган чеського офіцества пише, що справа Яворжини має велике стратегічне значіння для Чехословаччини, як залізнодорожний центр на шляху до Словаччини і що Чехословаччина ніколи не зречеться своїх прав до Яворжини. Автор статті доказує велику вартість Яворжини на випадок нової війни.

Великий політичний процес в Празі.

На днях в праському суді розпочався судовий процес проти капітана Яна Вурмана, Вольфа і поручника Новаковського обвинувачених в державній зраді.

Перед всеславянським студентським конгресом в Празі.

Протекторат над всеславянським студентським конгресом в Празі об'яв міністр Бенеш.

Новий політичний процес в Петрограді.

Дня 12. грудня в Петрограді розпочався новий процес есерів та анархістів, обвинувачених в проти-совітській акції.

Поя атентату на Гардена.

В берлінському суді ведеться розправа проти виконавців атентату на Гардена. На лаві обвинувачених засіли Герберт Вайхер і Альберт Гренц.

Чехословацький експорт.

Чехословацький експорт від сінця до грудня 1922 виносить 72 мільони 748 тисяч чеських корон, а імпорт має вартість 24,832.205 чк.

Мусоліні навінає.

«Journal» доносить, що Мусоліні навінає на свої невдачі в Лон-

доні та признає що він скомпромітував сам себе на льондонській конференції. Мусоліні з обуренням говорить, що Європа має аж за багато тих конференцій, які не дають жадного конкретного вислду.

В Італії розчарування.

Італійська преса стверджує, що Італія вже розчарувалася до уряду Мусоліні, який на думку тоїже преси продовжує політику Шандера, тільки з більшою бруталністю.

Справа фашизму у Франції.

Ціла французька преса розпочала енергічну кампанію проти політики Поанкаре, мимо того, що льондонська конференція закінчилася згідно з бажаннями Франції. В німецьких кругах панує переконання, що всі наступні преси проти Поанкаре, це перший об'яв акції французького фашизму, який з Італії перекидається на інші держави. За прикладом Мусоліні, французькі фашисти пробують підбурювати населення проти теперішнього уряду, до чого уживається преси. Проти Поанкаре видвигається аргументи, які противорічать самі собі; деякі органи закидують Поанкаре, що він капітулював перед Бонар Лоуом і зрадив інтереси Франції, а інші обвинувачують його в тому, що він своєю поведінкою настроїв ворожо союзників супроти Франції. Поанкаре зберіг цілковитий спокій і рівнодушність на голоси преси, маючи замір дати звіт із своєї діяльності в Лондоні та зміцнити своє захитане становище.

Німецька преса про ситуацію у Франції.

Німецька преса доносить, що в зв'язку з розв'язанням льондонської конференції Мілеранд має замір видати маніфест до французького народу та остаточно скомпромітувати політику Поанкаре. Це мало б стати причиною димісії Поанкаре, та розв'язання парламенту.

З німецького парламенту.

Німецький конвент сеніорів порішив закінчити працю парламенту в суботу, після чого зачнуть святочні ферії. Політичні дискусії відложено на перше засідання після свят.

Льезання — Прага.

На останньому засіданні чеського міністерства закорд. справ Бенеш відповідав на інтерпеляції в справі льозанської конференції. Чеський уряд домагається економічного рівноуправлення та свободи торгівлі з Туреччиною.

Бюджет маринарки.

Під час нарад у французькому міністерстві маринарки, депутат Шеседлін заявив, що бюджет французької маринарки на 1922 рік виносить 1043221236 франків, бюджет Англії на ті цілі сягає 4 мільярди, бюджет Зєдинених Держав 4 мільярди і 460 мільонів доларів, бюджет Японії 2 мільярди франків.

Тіжка пр'ва Антанті.

Під таким заголовком пише: «Echo de Paris»: Бонар Лоу заявив, що не буде чекати на чергове засідання свого парламенту, а скличе його перед реченцем, бо на днях скоїлися серйозні події, які можуть спричинити тяжку кризу Антанті. Головною подією, що може потягнути за собою небажані наслідки, це льондонська конференція. «Echo de Paris» кінчить іро-

Совітська Росія.

Піднесення залізничних тарифів.

Згідно в декретом совіта народніх комісарів з 1-го грудня піднесені залізничні тарифи за провіз пасажирів, багажу й товарів. Піднесення пасажирських тарифів торкнулось лише переїзду в вагонах з твердим сидінням; в вагонах з м'яким сидінням й в вагонах спеціального призначення тарифи залишилися без змін. Тепер проїзд з Петербурга до Москви в вагоні з твердим сидінням буде коштувати 38.400.000 рублів, з Петербурга до Києва 60.000.000 рублів.

Червона фальста.

Червоний крейсер «Громобой» потерпів аварію біля Лібава, був доведений до порту й тут викинувся на беріг, але так, що загородив доступ до порту й припинив рух судів. Тепер чекать сильного піанічного вітру, щоб червоний крейсер віднесло й прибило до другого берегу. З Кронштадту викликані судна «Ленін» і «Святоюр» для допомоги. Поки що червоні матрози роблять бешкети в Лібаві й не хотять увільняти крейсера. Поведінка червоних матрозів викликала уже протести латиської влади.

Повстання в Бухарі.

Повстання проти большевиків в Бухарі продовжується. Повстанці провадять операції на полудень від Самарканду. Влада большевиків обмежується лише лінією залізничі, з огляду на ворожість місцевої людности, большевики можуть одержувати харчі лише в незначних розмірах.

Страх перед безпартійними.

5 го грудня в Москві по ініціативі Центрального Комітету комуністичної партії відбулась спільна нарада президіума Ц. К. комуністичної партії, ВЦІКА і Совіту народніх комісарів для вияснення позиції партії на грудневому з'їзді совітів, де керівники комуністичної партії сподіваються великої опозиції з боку безпартійних членів з'їзду, число яких в порівнянні з минулим роком зросло у двое. Тим часом ухвалено вжити таких тактичних заходів: не допускати виборів головами і секретарями секцій й комісій безпартійних делегатів, провадити засідання пленума з'їзду прискореним шляхом, встановивши обмежений час для безпартійних промовців, які хотіли би ви-

лічно: „Невжеж Бонар Лоу скличе парламент на те, щоби проголосити кінець Антанти?“

Криваві сутички у Віртемберзі.

„Wiener Journal“ доносить, що у Віртемберзі прийшло до кривавої сутички поміж німецькими націоналістами й соціалістами. Упали стріли, наслідком чого було багато вбитих й ранених. Влада силою здурила заворушення.

Буря в мадярському парламенті.

Мадярска преса доносить, що на останньому засіданні мадярського парламенту прийшло до бурливих ексцесів поміж різними групами в справі договору з Чехословаччиною. Багато послів опустило салию нарад.

Атентат на американського конзула на Мальті.

З Лондону доносять, що невідомі особи виконали атентат на американського конзула на Мальті. Конзула тяжко поранено вистрілом

з револьвера, після чого виконавці замаху зникли.

Кабінетна криза в Латвії.

Кабінет міністрів Латвії подався до димісії, а б. міністер Павлік дав припорушення утворити новий кабінет. До нового уряду мав би входити Меерович як міністер закорд. справ, Весман як міністер справ внутрішніх.

Ще одна конференція.

„Matin“ доносить, що дня 3. січня 1923 розпочнеться в Парижі нова конференція, в якій візьмуть участь союзні держави та Чехословаччина, Японія, Румунія і Зєдинені Держави. Предметом нарад справа репарацій та довгів.

Присилайте жертви на будову пам'ятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союзу Кредитового Львів, Рикоя 10., ч. вил. нн. 40.000.

На чолі будови стояв церковно-будівельний комітет. Його головою є о. Євген Гаврилюк, парох Богданівки-Левандівки. Та душею комітету і пілою праці є п. суддя Андрій Корощ, якому належить найбільше признання. Велими ревним робітником і сторожем, що днював і ночував при будові, був п. Семен Вовк, б. почтовик, позбавлений служби. Він віддався тому ділу аж до самопожертви. А будівничим церкви був п. Іван Павлюк під технічною управою фірми Левинського.

Дуже багате допоміг Левандівці Львів.

Фірма Левинського дала пляни, кошториси і технічний догляд. Особливо допомогли ділу директор фірми інженір Л. Лучків і її архітектор п. Тимошенко.

Організація „Міщанське Брацтво“ допомогла реально і дуже видатно. Справила між иншим даєні і всім вікон залізних, а також впливала на своїх засідничих членів приймати в будові живу участь. Відчуваючи, що „Міщанське Брацтво“ як корпорація за слабу може дати поміч будові, деякі з поміж його членів постаралися о окрему допомогу від себе і так:

Іван Глинчак, слюсарський майстер, дав великий хрест, артистично виконаний в мідяною кулею на вершок бані, а також два залізні вікна, Михайло Стефанівський, слюсарський майстер, дав одинацять залізних вікон, проф. Теодор Преторіос, слюсарський майстер, два вікна, інженір Мудрак дав громозвід, будівничий Йосиф Делькевич, деревний матеріял на хори, Іван Кузьмич, бронзник-золотник, дав чашу, дискос, ложочку і монстранцію дав вельми цінний, Михайло Павлишак, столярський майстер, дав будові по мистецьки вироблені ворота (двері) церковні, які ще викінчуються, Януш слюсарський майстер, дав матеріял на хорові сходи, Михайло Самосій, купець, дав два намісні образи, ручно мальовані, Іван Крепецький, мистець переплетник, жертвував шкіряну оправу евангелія, інженір Лучків дав чотири трираменні ліхтарі і малий паук, а крім цього виеднав подарунок вєжового годинника, який направляє годинникар Кобринець.

Гр.-кат. Митрополічий Кринос дав два вагони будівельного дерева завдяки заходам о. крилошанина Т. Войнаровського, який також виеднував позичку у Варшавському банку.

Поважнішою грошевою сумою причинився відомий доктор, меценат українських культурних інституцій, а також „Дністер“, „Гостинниця“, „Міщанське Брацтво“ та інші економічні інституції. В „Міщанськім Брацтві“ піклувалася будовою церкви окрема комісія, зложена з дир. Заячківського як голови, Глинчака, Стефанівського, Ференцевича, с особливо Михайла Галібея, як її аекретаря, котрий також не мало поклав труду в тій справі.

При великім здвизі вірних Службу. Божу відправив о. мітрат Олександр Бачинський і поблагословив новий храм в асистенції духовенства.

На закінчення виголосив о. д-р Костельник з церкви Преображенської, гарну промову.

Співав міщаний хор під диригентурою п. Купецького. Тут показалося те, що можна було зразу предбачувати: церква не є акустична. Вона за низька, бо майстри бажали збудувати її як мога дешево. Через те і хори прийшлося помістити під самою стелею бабинця. А коли так, то може й кепсько сталося, що простір над бабинцем і навою аж до вершка бані не включено до середини, тільки відділено стелями.

В окремім будинку Української Захоронки прийшли до слова присутні на святі відпоручники всяких українських краєвих організацій та інституцій: від „Народнього Комітету“ д-р Володимир Бачинський, від „Ставропігії“ і „Дністра“ д-р Степан Федак, від „Просвіти“ Ре-

вюк, від організації міста Львова інсп. Ліщинський, від „Міщанського Брацтва“ майстер Михайло Стефанівський, від Організації безробітних бувших державних українських та австрійських службовиків п. Панків, від Замарстинова голова тамошної „Просвіти“ п. Карась, від Богданівки п. Чайківський. Від Левандівки відповів всім п. суддя Корощ. Промови всіх бесідників були наскрізь сильні вірою і духом в конечність і доцільність дальшої праці.

Наспіли також писемні привітти з жертвами: від „Народньої Гостинниці“ 100.000 мп., від „Міщанського Брацтва“ 50.000 мп., від Краєвого Кредитового Союзу 10.000 мп.

Д-р И. Полєнський.

Зазив до жіноч членів і симпатиків трудової партії.

Вже незабаром збереться Львові Народній Зїзд. На цей збір найсильнішої політичної партії Галицької України прийдуть з усіх закутин нашої землі обрані представники, щоби в повазі і глибокім скупленню духа застановитися над нашим сучасним положенням, переірити пройдені шляхи і намїтити напрямок національної праці на найблище майбуття.

Хвилинка є важка.

Але коли народя сила не по дається, коли мимо ворожих затїй сильніше б'ється серця і вище в гору піднімаються голови, — то львину частину заслуги треба тут признати неохитному становишу трудової партії та їдеїному трудови і муравлиній праці її членів з усіх верств народа.

Завсіди було запорукою здрорового розвитку політичної думки в нас, що трудова партія в своїй ідеології і практичній роботі вміла йти з духом часу і щасливо вязати старе з новим. А з її осередка цей дух переливався на весь наш по національному думающий і національно відчуваючий загал.

Нові часи вляли в ряди партії нові сили. Прийшов нарешті момент, де в трудову партію увїйдуть перший раз як зорганізована сила — жінки. Перший крок в цьому напрямку вже зроблений. Ініціативний гурток жінок-трудовичок зустрівся в своїх побажаннях з найбільшим спочуттям партійної управи.

Тепер отже черга на жінок: покористуватися передзідовим часом для масового вступлення в члени партії, зробити усі заходи, щоби по змові в усі повітові партійні управи походили жінки, а крім цього, щоби на Народній Зїзді були обрані з усіх повітів поміж делегатами також делегатки-жінки.

Віriamo глибоко, що жіноцтво Галицької України стане поважним і цінним набутком для трудової партії. Палке відчуття великих національних кличів і відраза до партійного фанатизму все ціхували роботу українського жіноцтва в народі. А якраз ці прикмети є невмірущим джерелом сили трудової партії.

Отже з уваги на короткий переїздовий час кличемо горячо: До праці!

За Ініціативний Гурток жінок, членів трудової партії:
Марія Вілецька, Мілена Лисак-Рудницька.

НОВИНКИ.

— Д-р О. Назарук в Канаді. „Український Голос“ з 15. XI. ц. р. доносить: Д-р Осип Назарук верну до Канади, скінчивши свою поїздку по Зєдинених Державах. Він промовляв там у таких місцевостях: в Філадельфії, Па (на конгресі Українців); в Нью Йорку (на вічу); в

ТЕЛЕГРАМИ.

Вїзд Півудського до Вільна.

Варшава. (ПАТ). „Курер Польскі“ звідомляє: Марш Півудскі переноситься покищо до приватного мешкання. В найблизших днях вїздить разом із семерою на кількаденний відпочивок до Вільна, де замешкає у рідні.

Справа меншостей.

Льозанна (ПАТ). Перша комісія вібралася сьогодні передпол. для континуування нарад у справі меншостей. Ісмед паша відповідав точка за точкою на заяву Керзона. Опісля Керзон зазначив, що теперішня заява Ісмєда націхована згідчівістю, причому передівсім підчеркнути слід те, що Туреччина задумує приступити до Союзу Народів, Французький дел. Барєр й італійський Гароні прилучилися до заяви Керзона, висловлюючи сподівання, що праці підкомісії узінчаються успіхом.

Льозанна (ПАТ). На сьогоднішньому засіданні підкомісії для справ меншостей, заявив Ісмед Паша, що від часів Мехмеда II турецькі меншости надуживали надані їм привілеї і ділали в порозумінню з загралицею, що останніми літами було причиною пожалування гідних подій. Заяву лорда Керзона про Вірмен, оснєвується, на думку Ісмєда Паші, на хибних інформаціях, бо вірні статистичні дати говорять лише про 1 і пів міліона вірменського населення. Значна його частина найшлася тепер на областях відірваних від Туреччини. На запит Керзона, чи найшовся би в Туреччині осідок для Вірмен, відповів Ісмед паша, що є інші держави, котрих землі більш від турецьких і котрі могли би поселити у себе Вірмен, а також області відірвані

від Туреччини, надаються до сього. Туреччина готова приступити до Союзу Народів безпроводочно після заключення мирового договору. Система контролі в справі меншостей була би одначе для Туреччини в кождому разі річю дуже дражливою, бо чужа контрола все досі була нагодою для нарушування солідарности Туреччини, при чому як претекст служать усе гуманітарні огляди. Туреччина визнає права меншостей, але згідно з пими самими принципами, які обовязують європейські держави.

Справа польсько-французької конвенції.

Льондон. (ПАТ). Відповідаючи в палаті громад на питання в справі польсько-французької військової конвенції, заявив державн. підсекретар Мек-Нель, що французько-польська конвенція в самій речі не є військовою конвенцією, а радше політичним договором, який містить військовоу клявзулю. Дальше заявив Мек Нель, що не вміє відповісти на питання, чи повищу конвенцію зарєєстровано в секретаріаті Союзу Народів.

Розправа за шпїонажу.

Прага. (ПАТ). Вчерашня розправа за шпїонажу проти поручника Новаковського і капітана Вурма присвячена була відчитанню цілого ряду статей і протоколів у справі продажі ситуаційних плянів. Прокуратор полигає обвинувачення в усіх точках. Оборонець старався виказати, що іде тут виключно про надужиття урядової власти. Предсїдник заповів оголошення присуду в пятницю рано.

Церква на Левандівці.

Її будова й поблагославлення.

Памятну і глибоко зворушливу сцену мала Левандівка перед двома тижнями. Було це в неділю, 3. грудня. Громадяне Левандівки, яка становить пригород Львова, обходили свято поблагословення своєї нової церкви св. Андрія і св. Йосафата Немов каменярі-велити могли вони в цей день відітхнути з соподким почуттям гордості на свій великий труд, який посвятили угоди-чкови, імя котрого в українськім народі є у великій почесі.

Діло левандівських Українців є гідне подиву. Воно свідчить про те, що ідея і міцна постанова мають надлюдську міць. Левандівка тільки в одній третій замешкана є Українцями і душ греко-кат. має лиш 1.400. І ця маєнька та убога громада, зложена з робітників і залізнодорожників, навіть здебільшого без служби, через півтора року —

з весни 1921 до 2. грудня 1922 — змурувала церкву і змурувала її якраз „у время люте“, в час цілковитого будівельного застою, нечужої дорожнечі, недостачі матеріялу, а притім в час всенароднього лихоліття.

Така швидка праця околє будови не конче сподобалася деяким левандівськім елементам, зависним о те, що вони при далеко кращих обставинах не в силі докінчити своєї деревляної каплиці. На провідників прийшло увязнення, а на Читальню „Просвіти“ напад з тяжким пораненням трьох громадян, що мало на цілі відстрашити людей і розбити роботу. Але те все мало противні наслідки. Воно зрушило тільки загал і заставило до праці навіть байдужних і онолячених. Жінки й діти з одушевленням знесли руками цеглу 2 км. від стайї і згадана купка бідноти складала правяльно, що місяця 200-300 тисяч мп. на будову

Брукліні (на концерті); в Ньюарку (на вічу); в Аллентаві (на святі 1-го падолиста); в Нортгемтоні (на вічу); в Пітсбургу (на зборі голов організацій); в Шікаго (на вічу). Д-р Назарук зустрівся скрізь з найсердечнішим прийняттям нашого робітництва, скрізь впливав на урядові фронтони та присмирненні роздорів. В Шікаго большевицький провідник хотів завлести йому кілька питань і домагався від делегата уряду запоруки, що фізично не буде нападений. Одержав повну свободу слова, і питав, що хотів, одержав відповіді і міг спокійно вийти зі салі, під охороною поваги делегата. В Шікаго, де є централь „Січей“, взивав д-р Назарук, щоб січовики не забули старого січового звичаю й допомогли своїм братам у чеських таборах оподатковуючи себе п'ять-центовим місячним податком на поправу долі нашого війська.

— Інтерв'ю. В користь політичних в'язнів, засаджених в страшних „Бригідках“, що 12. ц. м. розпочали голодівку з метою приспінити слідство, інтерв'ював 14. ц. м. у всіх судових інстанціях голова „Народнього Комітету“ д-р Володимир Бачинський. Від слідчого судді і інших властей одержав п. голова приречення, що слідство буде приспінене. Вже 15. ц. м. мав вдатися на „Бригідки“ сл. суддя Антоневіч, щоби на місці пустити в рух слідчу машину. Д-р В. Бачинський зявився теж серед в'язнів, щоби від них довідатися про безпосередні причини голодівки та їх бажання.

— „Z braku potrzebnych etatów“. Шкільний інспектор в Раві руській відкинув по шкільних фєріях двацять подань Українців і Українок о надання тимч. учит. посад, а на днях надав учит. посаду в українському селі Василеві великім — Полякови Владиславу Лойнському з Угнова, який шойно в останнім речинці здав іспит зрілости. Слід підчеркнути, що відмовлено надання посад Українкам, які ще в 1918 році зложили іспит зрілости, а надано „swetici“, який після покінчення виділової школи в 1914 р., приготувався до учительського звання в українському селі службою при „rolowej zandarmerji legiowowej“, а від 1920 р.

— Будучий „усежужує“. Газета „Подзенна“ доносить: Біла трамваєвих пристанків увихається якийсь бородатий і плюгавий тип в баранячому кожусі з величезною палицею в руці, який чатує на всьдаючі або висьдаючі з трамваю, зовсім незнайомі собі пані і панни та переслідуює їх в найординарніший спосіб. Оноді зачепив він одну молоду панну а коли вона відповіла йому з обуренням, осьбіяк почав кричати: „Пані ве кто я естем? Естем агентем поліційним, я моге од пані заждоцаь легітимаціі“. Коли нападена дівчина зміркувала в чому діло, вдалася о поміч до поліційного комісаря і виявилось, що ординарний тип це Вітолд Важдоцак студент теологіі, який одягаючись по цивільному заховується на вулиці як останній бандит. Нічого собі кандидат на „ксенжуня“!

— Квітнув 16 витрих в. Нечувану сензацію викликала в Німеччині операція перевеле на неподавно на жолудку ославленого вломника Венцля Гофмана у Вальденбурзі. Виявилось з неї, що Гофман, хочачи перепачкувати витрихи до тюрми, квітнув 16 їх штук, щоби при нагоді мати їх під рукою. Але це йому зашкодило і примусило піддатися операції.

— Чогь можна дождати спільними зливами. На днях покінчемо в Альбмарк в Німеччині працю вад осу-

шенням 24.000 моргового багна. Кошти осушення понесло 12 саксонських і 12 гановєрських громад. На закінчення цього подвигу помішено на середині осушеного багна сто сорок сотнарівий моноліт з написом: „Hannover und Sachsen Hand in Hand, schufen aus Sumpf hier Bauerland“. Чи може бути кращий зразок акції спільними силами а в парі з тим краще свідочтво невміручости німєцької нації? — Авторський вечір Катрі Гринєвичевої і Миколи Вороного відбудеться в неділю 17. ц. м. в салі „Української Бєсєди“ о год. під до 8 вечєром. Програма: Катря Гринєвичєва „Утеча“ (фрагмент з еміграційного життя у Відні), „Місєлєхова стріча“ (біблійна тема) і „Пісєня гівського гнізда“ (з княжих часів). Микола Вороний: „Чотири фазє кохання“ (Цикль поезій: еротика, романтика, кохання реальне і кохання інтелектуальне) і „Гумєрески“. Цей перший Авторський Вечір устроєє „Союз Українок“. Можна сподіватися, що викличе він зацікавлення серед львівської громади. Сєля буде огрїта. Буфєт в заряді „Союза Українок“.

— На „Миколая“. Прекрасним подарунком на „Миколая“ є видана на днях Красвим Союзом кредиторим, а досє ще недрукована окремою книжкою повість Івана Франка „Борислав смієтьєся“. Книжка обнимєє 18 аркушів друку на прекраснім папері з чудовою вінетою арт. Павла Ковжуна. В кожній бібліотеці, в кожній українській хаті ця по європейськи видана книжка притягатимє очі до себе. Не згадуємо на цьому місці про літературну вартість твору великого письменника. Ціна примірника 5000 мп. Головний склад в книгарні Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

— „Студєнтєвє Самопоміч“. Нам пишуть: „Студєнтєвє Самопоміч“ коопєратива отворила у себе з днем 1. грудня Лєкційнє бюрє в цілі посєредничєння між тов. Студєнтами і Громадянтєвом. На це звєртаєтьє увагу інтерєсованих і проситєся Шановнє Громадянтєво звєртатися в справі вських лєкцій тільки на адресу: „Студ. Самопоміч“, Львів, вул. Зіморєвичє ч. 20/1. год. 10—1. — Організація берє на себе гарантію за добір сил.

— Вл. Пєвєдлєвєчєв в Чєхослєвєвєчині просимє отємні склєдєтє передплєтє на наш часєпис в Банку Чєських Лєгієнів в Празі на конто Видєвєничєї Спільки „Діло“ у Львові, а нас повідємити листівкою. — Адміністрєція.

— Звєртаєтьє увагу нашєї суспільности, щоби сирі шкіри з кун, тхорів, видр, лєсів, котів і т. п. продавати лишє нашєї українськєї фірми: Пєтрє Карпєк, Львів вул. Курковє ч. 11а. 945 25—30

Не даєтьє голодуваги найкращім синам народу! Читайтє списки тисячів арєштєвавих українських громадян і спішіть з допомєгою! У львівських арєштах сидить кількєсот Українців, для яких варить обідє кухня Комітєту Допомєги політєчним в'язням. Привозить харчі до кухні: „Народній Дім“ у Львові! Постачайтє всьх харчєвих припасів для тих, шо в голоді і холоді сидять по польських в'язницях!

Курс грошєй.

Львів, дчє 15. груднє 1922.

Долєри америкєвськє	18.125—18.175
(1 і 2-кє)	17.925—17.975
Долєри канєдійськє	17.925—17.975
(1 і 2-кє)	17.725—17.775
Мірки нїмєцькє	2.35—2.45
(сотки)	2.10—2.30
(дрібні)	1.90—2.15
Лєї румунськє	105.00—110.00
(дрібні)	104.00—108.00
Корєвєнє чєськє	550.00—565.00
(дрібні)	540.00—560.00
Австрійськє тис. нєв. єм.	580.00—600.00
ст. єм.	3.350.00—3.400.00
сотки нєв. єм.	55.00—60.00

50 кор.	80.00—100.00
20 кор.	24.00—26.00
10 кор.	12.00—13.00
1 і 2-кє	0.60—0.65
Рублє 5-соткє	150.00—160.00
соткє	150.00—160.00
25-кє	110.00—115.00
дрібні	0.65—0.75
дуйськє 1.000-кє	20.00—25.00
250-кє	15.00—20.00
Карбєванєцї	1.00—1.10
Гєнєвє	1.20—1.25
Франкї француськє	125.00—1280.00
Фунтї стєрлінгє	8230.00—8330.00
Франкї швейцєрськє	3350.00—3410.00

Золото:

20 коє.	68.500.00—69.500.00
20 франк.	66.500.00—67.500.00
20 марк. нїм.	78.5.00.00—79.500.00
Фунтї стєрлінгє	62.000.00—62.700.00
10 рублє.	62.5000.00—84.000.00
Долєри	15.500.00—15.6000.00

Срїблє:

Корєвєнє австр.	1.350.0—1.400.00
5 кор. австр.	6.800.00—6.900.00
Фльєрєнє австр.	3.450.00—3.525.00
Рублє	5.500.00—5.575.00
Кєлїєвє	27.50—28.00
Долєри америкєвськє	10.500.00—11.000.00
полов. і 1/4	9.800.00—9.900.00
Долєри канєдійськє	9.000.00—9.300.00
дрібні	8.500.00—8.700.00
Лєї румунськє	1.340.00—1.350.00

ЖЄРТВИ

Пєвєсєвий фонд.

На прєсовий фонд українськєї незєлєжнєї прєси зложили в Стєнєславєві в маркєх п.: по 1000 Бєйчєк Олєксє, Бєлєбрєч Корнїло, Бєйцєк Дмїтрє, Цєлєвїч Олєг, Дєнїш Нїкїфєр, Джєрдж Дєнїло, Дуткє Волєд., Фєдєнкїв Волєд., Грїцєк Тєодєр, Глухівськїй Кєстє, Гєнчєрєк Сєнє, Глухівськїй Юлїєн, о. Гарєсєвїч Антїн, д-р Яновїч Волєдїмїр, о. Ісєїв Іван, Кульчїцькїй Артур, д-р Кїслєвськїй Кєстє, Кульчїцькїй Клїм, Комєновськїй Мїхєйлє, Кєбарєвськїй Іван, Кєпрєвськїй Антїн, Кєстєньскїй Волєд., Лєпкїй Мїкєлє, Лєвїцькїй Осїп, Лєвїцькїй Іван, Лїтїшєвськїй Осїп, о. Мєншїнськїй Мїх., Мєлїновїч Пєнтєлєїмєн, Онуфєркє Грїгорїй, д-р Олєснїцькїй Юлїєн, о. Пєлїволєдє Тєодєр, Пєсєк Олєксєндєр, Рєдлєвськїй Єрєїм, Слєбєлїєнєк Іван, Стєткєвїч Арсєнїй, Шєпєрєвїч Іван, Тїмшчєрєк Волєд., Вїснєвськїй Кєстє, Зєлєськїй Осїп, Зєлєськїй Мєрїєн. Разєм 40000 мп.

На нєпрєвє дєму Тєв-є „Прєсвїтє“

о. І. Вєлїчкє Пєстєлївкє 2000, П. Кузїмє Бушє 1000, о. Трїльєвськїй Нїскє 700, Т. Гєлєвєцькїй Мєлємєнстєлє 400, А. Трєшнєвськїй Стєрєвє 1000, Т. Зєнь Пєрємїшлє 1000, о. Є. Морєвськїй 5000, о. В. Кунїцькїй Орїхївїч 2000, о. Й. Крєслєпєрє Скорїкї 100, о. Зєтїк Солєтвїнє 700, Ю. Нєпєдїєвїч Пєсїч 1000, д-р П. Вєйнєрєвїч Пєрємїшлє 2000, о. І. Пєскє Тєрнєпіль 1000, чїт. „Прєсвїтє“ Яблєнїв 5000, о. В. Гєрєсїмєвїч Тєрпїлївкє 2000, чїт. „Прєсвїтє“ в Кєзївїч 5100, П. Янчїн в Кєлькєх 5000, чїт. „Прєсвїтє“ в Пїдгорєдїю 5000, В. Глїбєвїцькїй в Шєшєрєх 5000, чїт. „Прєсвїтє“ в Тєчєчїєх 5000, Пїлїп Пєвлєк 500, Дєнїло Куцємє 500, Андрїй Рїбкє 500, Кєсєнє Гєлєцєк 200, Дємкє Кєстєк 500, В. Гузєр Вєзїлїв 1075, Гр. Гєрмєн Тєтєвчїч 1000, Грїнєкє Фєдєш Крєвчїч 1000, Гєр. Прєкєпїв Вєлїж 1000, М. Лєвїцькїй Гєрлїцє 1000, І. Гєврїлїв Хшєнїв 1000, М. Сєльськїй Пїкулїчї 1000, С. Гєрєдєцькїй Вєрбїлївїч 5000, А. Кїшєкєвїч Чорткїв 1000, о. І. Зєльськїй Мїлєтїн 1000, Гр. Пєлїпчєк Вєлєвєць 10.0, М. Рудєнськїй Ослєвї бїлї 5000, Ст. Юрчєк Мєдїцє 1000, А. Лєгїнськє Пєрємїшлє 1000, З. Кєстїк 1000, о. Ст. Вїсєчєвськїй Пєрєгнєїв 2000, К. Мєдїцькїй Дєвжнїв 1000, чїт. „Прєсвїтє“ в Дєвжнєї 3000, чїт. „Прєсвїтє“ Мїцїв 2000, Є. Кєйдєнськїй Стєнєслєвїв 8875, Кєвєлїк Букєвськє 1000, чїт. „Прєсвїтє“ Гєлєскє вєл. 5000, Д. Вєшчєкєнє Хлїбєвїчї 1000, Євгєн Дєцкїв Бжєжєвє 2200, Вєсїлє Чєплє Кєзєвє 500, К. Брєздєнє Пїдбїрчї 1000, Д. Буньє Вєлє пєстєлєвськє 1000, А. Кукурє Зєрїн 1000, Д. Гєврїлєк Звїнїч 2000, Єр. І. Олєгє Вєвкї Рєстєкї 2000, І. Іванєць Цїшєнїв 2000, А. Ослєдє Нєвєслїчї 5000, Т.

Вїбрєнєць Хєрєбрїв 1000, о. Д. Бєрдун Вїкєтї 2000, о. М. Турчєнєвськїй Нєвє мїстє 1000, П. Сєвєрїв Вєрбївкє 1000, Л. Комєновськїй Брєтєшїв 500, Т. Грєбєвєцькїй Мїкулїчїн 1000, П. Сєс-Пєгорєцькїй Бїлїнє вєл. 1000, Ю. Бєбєрєськїй Пєлєвїнє 3000, о. П. Рєшєтїлє Озєрєвїч 2500, о. А. Нєкєнєчїй Цєпївцї 5000, о. Р. Рєйд Кєрєлївкє 2000, кружєк Кєнсємєнтїв Олєшїчї 2000, о. А. Сєвчїн Ілєзїв 300, Є. Лєвїцькїй Вєршєвє 3000, П. Явєцькїй Губїчї 2500, В. Пєвєк Ярємчє 1000, О. Кєлєжнїєцькїй Іздєбкї 7000, М. Дїчкєвїч Пєдусїлєнє 500, М. Сєсєвїч Пєрєкєпєнє 2000, І. Грїнїшїн Пїкулїчї 500, Л. Пєсєцкїй Рєшїв 10000, Т. Гєрдїнськїй 1100, С. Кєсїєнчєк Дєлєтїн 1000, о. Д. Кубєєвїч 2000, Кєшєк Г., Опєлє М., Хєркєвїч Д., Лїтвїн А., Гулє Н. по 1000, Олєксїв М., Олєксїв І., Гулє В., Хєркєвє Н., Сїсєк Ю., Опєлє В., Кєлєцкїй М., Гулє С., Гулє М., Кєцєрє І., Гулє І., Гєлєтє А., Опєлє С., Гулє Аннє, Хєркєвє Кєт., Гулє Мєрїє, Шмїд Кєт., Бєгрїй І., Фєдчїшїн С. (Стєпєнє), Фєдчїшїн Сєм. (Атєнєсє), Олєксїй Гр., Гулє Пїл., Огєнєвськїй Сєм., Мєрушєк М., Мєрушєк А., Кушлєк М., Гулє Іван, Мєрушєк Стєп., Кєрєч О., Хєркєвїч А., Дучїй І., Хєркєвїч Гр., Бєбїк А., Сїдєр П., Фєдчїшїн М., Бєйкє А., Лєсїв Гр., Гулє Андрїй, Кушлєк Ів., Лєсїв Іван по 500, Опєлє М. 400, Сїсєк Лєв, Лєбє А., Гулє Лєврєнтїй, Сїдєр Мїх., Опєлє Пєвлє, Слєбєцькїй О., Гулє Ст., Гулє М. по 300, Мєрїє, Кєтєрїнє І. Олєгє Фєдчїшїн, Мїлєвськє Кєт., Лєсїв Тєодєзїє, Лєбє Мєрїє, Смєлєк С. по 100, Зєсєдкє Н. 150, Вїнєрєськє С., Гулє К., Бурє О., Кїцєрє Є. по 200, всї зї сєлє Кєцєрєвє, чїт. „Прєсвїтє“ в Кєцєрєвїч 10000, Т-вє „Сєкїє“ в Сєкєлївкє 2700, І. Кєвєлїє Ячє 1000, Л. Рубєлє Острїв 5500, В. Мєркїв Пїдмїхєйлївїч 1000, П. Дєцкє Чїжїв 1000, чїт. „Прєсвїтє“ Лєвїв-Гєрєдєцькє 5000, П. Олїнєць Лєвїв 1000, Тєрг. прєм. Спїлкє „Окпїш“ Лєвїв 1000, М. Янєць Лєвїв 2000, Т-вє „Вїдбудєвє“ Лєвїв 10000, „Сєюз. Бєзєр“ Лєвїв 10000, І. Фїлїповїч Лєвїв 1000, М. Кєпєстє Лєвїв, В. Олєхєвїч Лєвїв, Кєоп. „Скїрє“, Ю. Зєлєнськїй Лєвїв по 1000, В. І. Н. Кєрєлєвїч Пєрєг 6220, Спїлкє крєм. Єзупїлє 4000, о. В. Крєчєкєвськїй Кулїчкїв 300, В. Рємєнїшїн Рєшїв, М. Кєсїєнє, д-р Є. Шчурєвськїй Вїннїкї, о. О. Лєвїцькїй Вїнєгрєд, І. Пїлїпчєк Шчєвнїк, І. І. В. Кушїрє Мєлєдєтїчї, В. Ослєпчєк Крївєнєць, С. Прїгєдє Озїрнє по 1000, о. Сєвєрїєн Пїдлєшєцькїй 2000, М. Кємєть Кємєрєнє 1000, П. Рєсєвськїй Гєрєхївїчї 200, Спїлкє тєрг. Дєнїсїв, Д. Вєсїлєк Дєнїсїв, С. Вєсїлєк Дєнїсїв, І. Шєрєдїн, В. Шєрїк Дєнїсїв, С. Мєзєпє по 1000, І. Кєрнєкєвїч, І. Вїстрє, С. Вїстрє по 500, П. Гєрєдєцькїй і Фєдє Гєрєдєцькїй по 200, І. Гєрєдєцькїй 100, Кєстє Гєрєдєцькїй 100, І. Сєвчєк, М. Лєчєкє і І. Гєрєдєцькїй 500 всї в Мєжїрїчє, о. Т. Вєрєхє, Вєлє мїгєвє 1000, Ю. Лєвїцькїй Руськє сєлє 2000, М. Чєх Гєрлїцє, о. М. Ослєдє Вєлїлїнє, М. Шєрїцєкїй Зєпїтїв Т. Грєшкєвїч Смїлєнє, В. Хєджєй Вєвчє, М. Кємєрнїцькїй Лєжєйськє по 1000, о. І. Іванєс Гуснє вїж. 1500, о. Вєл. Чєйкєвськїй Зєчєчєвє 1000, Дє. Фєдєрїє Сєлєжєвє 500, Пєтрє Яктєрєвїч Гєлєгєрє, о. Пєвлє Шчєкєлє Кєлєнє по 2000, фїл. „Прєсвїтє“ Бєгєрєдчєнє 5000, „Єднїстє“ Нєвєслїкє 2000, чїт. „Прєсвїтє“ в Нєвєслїчї 1000, чїт. „Прєсвїтє“ Пєтїк 6000, І. Іванчєк, М. Мєршєлєк, Ю. Пєвлєк, П. Гєнєцєк, П. Іванчєк, В. Гєнєцєк, В. Сїщєк, М. Кєлєчєк, М. Рєчєчєк по 1000, І. Олєнєк 500 всї з Кєрнїч, чїт. „Прєсвїтє“ в Пїкулїчєх 15650, Мїкїтє Вєсїлє Пїкулїчї 2000, чїт. „Прєсвїтє“ Мєлївськє Вєлє 2000, М. Тєслє Вїслєк 800, І. Крївїч Вїслєк 500, П. Мєлєцькїй Стїбнє 1000, І. Кєстїк Грїбїв 2300, М. Кєнєрєцькїй Кєсїв 1000, А. Олєснїцькїй Чортєвєц 1000.

Промова д-ра Маріяна Глушкевича

оборонця на процесі Ст. Федака і товаришів.

(Продовження.)

Чи в інтересі просвіти, отже в інтересі культури, не лежить се, щоби на університеті не панувала політика, хоч би до кожного студента прийшлося приставити по одному Гахови, аби дозволити на університеті, щоби молодіж, щоби три тисячі молодих людей не дармувало, не тратило років. Чи такий стан не грозить культурі народу? Чи дух культури не каже собі пригадати, що писав звісний Француз Ернест Деніс в книжці: *La guerre, causes immediates et lointaines*, 1915, в польській справі (читає) *By naród tak życiem techną, tak pom to cierpien miodu, tak pełen nadziei i tak bogatą przyszłość rokującą, mógł być oddany na pastwę przedsięwzięciom hakaty-stycznym, by język jego mógł być kneblowany i jego uniwersytety zmuszone do milczenia*, — jest to jednocześnie skandal, który oburzyć musi każde prawe serce i ognisko zatargów, które zagraża pokojowi powszechnemu". Чи чуєте, панове судді?

Так мав сміливість писати французський письменник в справі польського університету і питаюся: А чи той другий народ є гірший? Питаюся далі: А чи в ім'я тої культури не треба було отворити ті табори полонених і т. д. Нині впливає, здається мені, два роки, більше як два роки, як покінчилася кривава братовбийча війна. А чи двері тих таборів і ті кільчаті дроги вже скасовано? Чи ті люде вже на свободу? Питаюся: Чи „цельовосць“ тих таборів інтернованих не зістала наглядно ударемнена, чи не показалося, що не досягають найменшої цілі, чи не треба було витягнути досвід з того, що ми пережили при Австрії, котра як завела такі табори, осягнула страшну відразу здалека в наслідок того інтернування, хотре було її помислом? Я не входжу в те, чи ті інтернування були конечні, чи ні, і знаю, що там не могло бути добре. Коли в таборах для репатріантів, як я читав і як мені говорив дуже поважний приятель з польської преси, була і є нужда, брак організації, то очевидно й там мусило бути так, але чому вони були взагалі, чому були властиво „конечні“, чому були конечні власне такі і так довго?

Але далі спитаю: коли був Косачів, як то підчеркнув п. прокуратор, а перед тим ще крикнув голосно хтось з публіки, то питаю: Чи існування Косачова у справедливлює, може усправедливити існування Стшалкова, Берестя, Домб'я і т. д. і що головне, чи „Косачів“ є підставою домагання укарання тих молодих людей? Чи одно зло справляє друге, рівне, або гірше зло? Коли покінчилася велика війна, я тоді був далеко, дуже далеко, і коли вертаючи до краю висів в Триєсті і стрінув мого знайомого Поляка, котрий сказав мені, що тут була братовбийча війна, я перелякався і крикнув: *Przebóg, coście zrobili?* Бо як чоловік не міг я собі помістити в голові, щоби ті, що визволюються. І було мені до грози ясно, що війна, що така війна, сам факт такої війни мусять наше співжиття зикривати в тяжкий, кривавий кошмар. І коли тут говорилось про окупацію, то мені знова не могло поміститись в голові, що окупація означає виімковий стан. Але чи треба пригадувати, що царська деспотична Росія, що завела хронічний виімковий стан в Польщі, сконала з ним разом? Чи в інтересі культури й загоєння ран не треба було подумати про те, щоби щось зробити? Чи власне акт обвинувачення є започаткованям тої роботи? Коли п. прокуратор говорив про

колонізацію, то сказав дослівно: — я собі записав його слова — take: „Ja nie wchodzę w to, czy słusznem, czy niesłusznem będzie warsztat pracy miejscowej ludności, ale wyciągać stąd konsekwencje, że to krzywda, — niesłuszne“. Чи то аргумент, чи софізмат? І що найважнійше, чи то середник для лічення ран? На спосіб управи можна дивитись з різних бків: з національного, з політичного, соціального і т. д. Я подивлюсь зі становища моменту психологічного. Чи з тої точки погляду розпарцелювання Галицької України, котру ще польські королі признавали як Русь, на воевудства, чи названня цілої тої країни „Малопольскою“, чи стягнення того льва, емблеми руського елемента в тім краю і в тому старинному, руському, княжому геролді, чи то було доцільне? Воно могло викликати вибух задоволення й патріотичного настрою у одної непомірно меншої частини населення, але чи воно рівночасно не було спосібне, не могло, не мусило викликати найбільше обурення ту більшого народу, власне з огляду на його психічний стан? Чи це не було передчасне? Коли вже не через згляд на міжнародно ситуацію і дипломатичні відносини і т. д. то через те, про що висловився п. прокуратор тими словами „zał za utraceniem rozdzupnem, co z rak wyrwały (так сказав п. прокуратор!) z rak wyrwały“, — так! — вирвали! „losy przegranej wojny“? А я додаю: „nie wygranego pokoju“! Бо думаю, що легше є виграти війну, як виграти мир... Особливо там, де розходиться о екзистенції народу, о життя, о даліше існування нації! Прошу панів, можна дивитись і на війну з різних бків. Але з того, що мусить бути підставою права й закона, то є з точки погляду моралі, не має під тим оглядом двох різних думок, що війна лише в однім случаю є морально оправдана. Прочитаю вам звісного європейського психолога Вундта. Він пише так в своїм творі „Етика“: *Es muss anerkannt werden, dass der Krieg die Vaterlandsliebe und die persönliche Tapferkeit zeitigt. Aber auch die alte tierische Brutalität der Monarchie kommt im Kriege zum Ausdruck und findet in ihm seine Nehrung... Sittlich — чуєте, панове судді — sittlich ist und wird aber der Krieg susich niemals werden, er kann höchstens für die eine der beiden Kriegführenden Parteien ein Ausfluss des N. twehrrechtes sein*. Чуєте, панове судді? Тільки в однім випадку війна є морально оправдана, а саме в випадку оборони конечної, і тільки для тої одної сторони, котра ділає в стані конечної оборони!

Тепер спитаю: Чи той народ, з котрим Польща тут вела війну, чи він нападав на чужі землі, чи боронив своєї, свого життя? Я пригадаю місце з акту обвинувачення, де сам п. прокуратор признає, що відносно до Федака й товаришів і їх народу: то що утрачено було „пожондане“, а коли його утрачено, то був „жал за утраченом пожонданем, що з ронк вирвали льоси пшеграней войни“. І питаю, чи покликватися на такий титул, як „вирване з ронк“ і то способом „войни“ чи то свідчить о глибокій зрозумінню народу і загально людської моралі. І тут пригадую панам, що так само колись Тори жадали від Вігів, щоби вони стоячи на становищі Торів признали їм право негувати всі закони Вігів, а Віги щоби признали, що їх права не існують. Високоповажани Панове Судді пригадують собі тих кілька питань поставлених мною до свідка п. воеводи Грабовського. Я питаю спеці-

ально про його розмову з д-ром Федакем. Він сказав, що є „режим“, що той режим може змінитися, він навіть сказав, що „учинил д-рові Федаківі певне пшижене в справе університету“ і т. д. Але що він сказав даліше? Він жадав, щоби ми певно визнавали „паньствосць“, конскрипцію і т. д. і щойно потім цей режим міг би бути змінений. А по негативній відповіді одної особи, то є д-ра Федака, вповні аполітичної одиниці, той режим остається і не змінився нічого! Прошу панів суддів присяглих, чи не дивно, що ті, що виграли війну, домагаються від нас визнання своєї „паньствосці“? І чи то не є льогічним впливом зізнаць цього свідка, що може бути так і є так, що інші права є для „обивателів“, які визнавали державність, а інші є для тих, що її не визнавали. Питаю: Чи це лежить в інтересі держави? Чи лежить в інтересі держави от хочби такий факт, що найкраща школа, храм науки, її існування залежить від визнання державности? Я особисто був на університеті у Львові і Берліні і скінчив варшавський університет. Але ні в однім, ні в другім, ні третім мене не питали про державність, не жадали якихсь виімкових декларацій. Я знаю, що в Празі є Український Університет і є литовський, і є грузинський університет, а в Берліні тепер є руський університет і т. д. І знаю, що вони засновані і що вони субсидюються правительствами сих держав виключно в інтересах культури, а урядам і в голову не приходить з тих неавтохтонів, а чужинців, збігців робити своїх горожан: І чи не є загадкою для логічної думки з одної сторони відмовляти таким культурним потребам як приймають урядники, фінгування університету і других шкіл, уживання української мови і т. д. і рівночасно готувати проект автономії, в якій всі ті потреби узнаються слухничи, бо обіцяється їх заспокоїти, але чомусь знов аж за 2 роки, хоч від покінчення війни пройшло вже також 2 роки! Я не входжу в те, чи є такий або инший стан, чи окупація, чи інкорпорація. Я тільки говорю, що тут є живий народ, що живе на землі своїм фізичним і духовим життям і потребу такого народу не заспокоюється тепер, в тій хвилі, а замість того дається йому приречення на дуже далеку мету, немов би народне життя можна застановити якоюсь паличкою фактра, не числючися з тим, що це викликає заворушення в цілому організмі, що це викликає розпад цілої організації, цілої суспільности, забуваючи про те, а хиба не несвідомо, що це є страшною шкодою, катастрофою, трагедією для інтелігентів, для нації, для її животних прав культури. Я Вам представив стан цієї країни перед 25/9 1921. р. Я не потребую ставити Вам доказів, що той стан був тяжкий і дуже тяжкий. А ще тяжче це, що він триває досі. А вже найтяжше це, що нема і не було душі, вольної душі, вольного духа, які би відчували цей тяжкий стан, не було чоловіка, не було великого страждальця за терпіння обох народів, не було і нема якогось, сказав би я, великого пророка обох вольних народів, котрий би на це міг звернути увагу. Не було чоловіка, котрий би міг сказати, в тій хвилі громовим голосом якесь велике слово. Не було чоловіка, котрий би міг сказати як колись сказав великий Толстой: „не магу малчать“! Не було чоловіка, котрий би мав в дваги і сміливість сказати, що так даліше жити не можна, в ім'я добра, в ім'я будучности, в ім'я культури. Не було чоловіка, котрий би звернув увагу, що діється довкола

того народу, котрому, як каже сын п. Прокуратор, вирвано, видерто, Панове Судді, незалежність і державну екзистенцію. Не було і нема чоловіка, що проголосив би якесь нове і велике і страшне і правдиве: *J'accuse!* А чейже. То було по великій війні, коли по цілім світі лунав клич творити свої незалежні держави. Принцип самоозначення народів утвердився в цілому світі і в згоді з тим принципом повстав цілий ряд нових держав. Я їх Вам не буду вичисляти, бо ви їх добре знаєте. Новий світ, що зачав родитися з попелищ і руїн війни, родив нові ідеї не на верхах тільки мозків людських, але в цілій масі народів, в людскости. В тім часі молодий Федак, майже хлопець ще, пішов на війну, пішов добувати волю також своєму народови, пішов за нього проливати кров. П. Прокуратор заважив не без легкої іронії: „ze bój ten nie był zapewne tak straszny“, а я на це скажу, що того ми не бачили, не перевірювали з причин дуже важних, для многих незрозумілих. Тому, що сей молодий чоловік, коли я його о це запитався як оборонець, в своїй скромности просив, щоби про це його не питати. Але він боровся не там в академії в Відні, де він був ледви кілька місяців, він вступив до Січових Стрільців і боровся на фронті цілий час, був кілька разів ранений, був дуже часто в ситуаціях найбільшого небезпеченства для життя. Хто ліпше міг відчувати, питаюся, той психічний стан народу і хто ліпше міг відчувати ту велику його трагедію, ту страшну неописану муку, коли той народ втратив свою самостійність? Хт/ більше, як не він, інтелігентний, вразливий, імпульсивний і свідомий свого завдання, своєї сили, свідомий як та його суспільність, котра так само, як і він мусить поділяти великий принцип вказаний польськими патріотами: *Życ w narodów obcych godle, raczej umrzeć, niż żyć podle!*? А мука та, трагедія народу була тим більша, що він власне прийшов до національної свідомости, до свідомости державного народу. Він вже мав, але через біг обставин стратив свою державність! Давно, колись, перед десятками літ, може перед віками, коли його живе тіло крайно на шматки, може тоді це для нього не було так страшно, бо він не був свідомий тих мук і не відчував їх так глибоко, як тепер, коли він ні на хвилину не тратить притомности! Хто може відчувати більша і глибше ті муки, як не той інтелігентний молодий старшина, котрий за добро свого народу проливав свою кров? І Ви чули з його оповідання, з його оборони, що діялося в його душі і душі його народу. Ви мусили чути се, бо в часі тої розправи нераз було чути подих історії. Пригадаю Вам думки двох великих французьких мислителів Gustav le Bon і Henri Barbusse, які Вам наведу в польському перекладі із книжки: „Okropność wojny“. *Za jednostkami, które działają, stoją genjusze, stoją demony, które je prowadzą, a one same są li narzędziami słusnych czy niesłusnych idei i materialowej sugestji, które posuwają ludzi jako figury na szachownicy. Figury te same wierzą, że mają wolę, w istocie jednak znajdują się pod przymusem. Bylibyśmy zanadto małostkowi, gdybyśmy za ruchy narodu czynili odpowiedzialni jednostki*. І сталося, що мусило статися.

(Продовження буде.)

Прислайте передплату

Чувилічима... простодушність.

(О. д-р Застирець і Найман.)

Відомий уже ширшим колам українського громадянства як видавець „Бібліотеки для родин виховуючих молоді“, в якій в першу чергу появилася страшна „драма“ — „Млин“ в коминьярем як „чорним характером“, а далі відомий, як чоловік не без апетиту на посольський мандат в Золочівщині — о. д-р Йосиф Застирець, викинув, як кажуть Придніпрянці „нового фокуса“, похогого на першій своїй безмежною скажін... добродушністю. Отже по донесенням „Слова Польського“ той о. д-р Йосиф Застирець, як директор мініатюрної „Священної Каси“ (хвиба тому, що її директор є священником), звернувся до... репрезентатів міста Львова з проською о 45 мільонів субвенції на закупню парпель під будову мешкальних домів для членів „Каси“, та о 95 мільонів на будову пного, як „Слово Польське“ каже — „поного мяста“... поминаємо уже на боці не тільки наївність самого заложення „четишії“, але й нічим не обосновану доцільність цифр сподіваних „субвенцій“, всеж таки не можемо поминути мовчанкою „мотивів“, які руководили о. петентом. О. Застирець в своїй безмежній простодушности оферує п. Найманови за одержання субвенції ні менше, ні більше, як налапдання взаємин „обу народув того краю і мяста“, підчеркуючи, що він перший відважується на такий крок. Може собі п. Найман подивляти відвагу о. директора, нам одначе доводиться боліти над його добродушністю, яка з боку ігнорантної польської публіки може зустрітиса в відгомонам що найменше небажаним для нашої національної гідности. Міг собі о. Застирець видати ще десять „Млинів“, міг обсадити їх самими коминьярами, але чоловік він пишучи ту комічну „петицію“ не повадився бодай возного своєї „Каси“, який може спинив би свого шефа перед ставанням на поворище своїх і чужих. Бо хвиба трудно вимагати від одного чи другого „Слова Польського“ зрозуміння, що собою уявляє о. д-р Застирець та чи його особа може підпадати під якунебудь хоч в приближенню критичну оцінку. Одначе важко заперечити, що своїм бездонно простодушним „фокусом“ він посередно зробив велику моральну кривду загалови українського духовенства. Тому слід подумати про зарадчі способи, щоби на будуче забезпечитися перед подібними, невідповідальними вибриками.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Каса хорих міста Львова

На підставі ухвали Управи Каси хорих міста Львова з дня 29. листопада 1922. підвищено з дня 1. січня 1923. всілякі грошові влати як також складки членів до висоти денного заробітку 6.000 Мп.

Що можна перевести відповідні зміни в заробіткових групах у забезпечених — просить Каса хорих міста Львова хлібопавців о предложення виказів зайнятого персоналу з то-чим означенням заробітку (платні, коброві).

До заробітку забезпеченого крім пенсії або робітничої платні вчисляється всілякі додатки в готівці (премії, вантєми і т. п.) і в натурі (мешкання, удержання і т. п.)

Викази ті треба предложити вайтєніне до конешь грудня 1922 р.

На случай не предложення виказу Каса хорих на підставі арт. 21. зак. з 19. мая 1920. Д. з. Рп. ч. 44. з уряду перепроведуть зміну заробіткових груп.

Львів, дня 6. грудня 1922.

Управа Каси хорих м. Львова.

1282 1-1

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Ол. Кузьма.

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда“ у Львові, (Шашкавца 5.)
Субота 16. грудня с. р. год. 7. веч. Другий раз! „ШОКОЛАДОВИЙ СОЯЧОК“, комедія на 3 дії Берваада Шоу.
Неділя 17. грудня с. р. год. 3. попол. „КАТЕРИНА“, опера на 3 дії М. Аркаса.
Неділя 17. грудня с. р. год. 7. веч. „О ДНІВ ТЮРМИ“, ферс на 3 дії М. Гензекена.

Четвер 21. грудня с. р. год. 7. веч. Ювлей О. Захарова! „ГРИХ“, драма на 3 дії В. Вишнєнка.

Біти продає раніше „Спозний Вязар“, (дім „Дністра“) а в день вистави біт год. 3 вечер каса театру. XXV. 3-3

Подяка. Гром Петро Дуфанець з Бродків пов. Львів, арештований дня 26. жовтня і випущений з Бригідок дня 24. листопада ц. р. складає ширю подяку всім громадянам, що причинилися до улешкєння його побуту в тюрмі, а з окрема Комітетови спіки над політичними вязнями, для котрого жертвує 5000, на Рідну Школу 1000, на Українських Інвалідів 1000 і на фонд „Свободи“ 1000 та кличе всіх політичних вязнів, котрі вже на волі і до подібних жертв зобовязалися.

Товариство Служба Божа в м. Львові іх вшторєвєнствє Митрополита Андрєя Шептицького відправитиса в неділю дня 17. ц. м. о год. 10 рано в першій мійській церкві Успення Пр. Д. Марії. 1-1

Тов. Українська Бесіда у Львові устроєте для дітей своїх членів Миколаївське свято в понеділок 18. с. м. в доміви Бесіди. Появу св. о. Миколая попередить відограння діточими силами одноактка Я. Вільшенка „Гостина св. Миколая“. По розлачі дарунків слідуватимуть під умілим проводом діточі гри. Початок о год. 3. по полудни. — Вступ за добровільними датками. Дарунки можна складати в понеділок від 11-2. в полудне на „Бесіді“ до рук Комітету. 1266 3-3

Дрібні оголошення.

10.000 Мп. дам нагороди тому, хто знайде особий, умельований покій сонячний або спільне мешкання при малій україньській родині. Бажаю в середмістї. Ласкаві зголошення до Адм. „Свободи“ для „Ремісника“. 1288 1-1

ГРОХОЖАНКА міста Львова, козаського типу, середних літ, баває пізана і того самого типу вірного друга до борби з судьбою. Зголошення з фотографією статї до „Свободи“ на „Віра“. 1286 1-1

ВУЛЛЯ о 6 кімнатах, кухня, будинок господарчий з гів морговєю панцелєю близько залізничної стації у Вишніках сейчас во продажі. Відомість: вул. св. Петра ч. 911. у п. Полюгов від 2-4 по полудни. 1283 1-3

ЛЕКЦІЯ з II. кл. української гми. е сейчас до обняття. Услєв: зару, мешкання, зворот коштів подорожі і 40.000 мп. м'ячю. — Зголошення слати на адресу: Заряд школи в Рихвалді, п. Рощина Руська. 1268 3-3

СЛУЖНИЦЯ — кухарка, сов'єсна, чиста, ошцєна, найрадше старина, потрібна до кухні і ведєня домашнього і сільського господарства в сепарованого урядника з двома дольками (8 і 14літ). Посада може бути стала. Письменчі зголошення Тадей Бабіньчук Руднік над Сяном. 1275 2-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редація не відповідає.

АДВОКАТ
д-р А. Строніцький
веде канцелярію в Ходорові в парохіяльім домі коло церкви. 1232 3-6

АДВОКАТ
д-р Лев Хоминський
отворив адвокатську канцелярію в Золочеві і веде її спільно з адв. 1175 д-р Дрогомирським. 8-10

ГРОМАДЯНЕ! Цими днями виходить в світ єдиний на західно-українських землях — — —
Український відривний календар
на 1923. рік, виданий Дубенським Повітовим Союзом Кооперативів.
Гарно дібраний матеріал даєть розумну інформацію з історичного минулого землі Волинської, веселу розвагу і добру спішть надіслати свої замовлення на адресу м. ДУБНО Союзів Кооперативів. — Наклад обмежаний. — Ціна 2.300 мп. Книгарням знижка 20%. — При зголошеннях обовязано надсилати поговинну суми замовлення.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСЬКИХ
д-р Олекс. Подолинський
б. лікаркнілік у Берліні, Відні і Дрезні ординує в педугах жіночих і положництві у Львові при вул. Петра Скарги 4. (біна Городельської).
1210 від год. 3-5 по пол. 3-3
мешкає ЛЬВА САПІГИ 57, II. поз.

1193 3-3 **ДЕНТИСТ**
ЯКІВ НАСС
б. співроб. дент. заведення проф. львівського унів. д-ра Болосевича приймає в заведенню
— вул. СИКСТУСЬКА Ч. 17. —
Без болю пльомбування і видівання. ПТ. Публику з провінції полагоджується сейчас.

КРАСВИЙ АДВОКАТ в КАРНИХ СПРАВАХ
д-р Іларій Бачинський
вийшовши з тюрми веде канцелярію як передише
в СТРИЮ, вул. Потоцьного 15,
1237 біля пошти. 1-6

Подяка.
Отрим складаємо ширє українське Спасибє всім тия Громадєлам міста Смибора, які взяли участь в похоронах нашого наїдорожого Сина і Брата Степана Мидичка інжинїра-електротехніка.
1284 1-1 *Мати і Сестри.*

300 гупористачн. великих
Календарів „БУДЯКА“
осталє ще, тому спішїтьє іє замовленнями. — ЦІНА 800 мп., на пошто долєчити 120 мп. При бїльших замовленнях 25 проц. опусту. — Замовляти: „БУДЯК“ 1263 Львів, Гавзерє 5, II. 2-2

Надзвичайні Загальні Збори
тов-а торгов.-промислов.
„Нзродна Спільна“
стов. зар. з обмеж. порукою в КОМАРНІ
відбудуться дня 27. грудня 1922 р. о год. 3. з пол., а в разі браку комплекту о год. 3 і пів в салі Товариства задаткового в Комарні.
Порядок нарад:
1) Відчитання протоколу з послїдних Заг. Зборів.
2) Зміна статута в цілій основі задля узгіднення його з постановами нового кооперативного закона.
3) Внески і запити членів.
1289 НАДЗІРНА РАДА. 1-1

КІНОТЕАТРИ
КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА
всвітлюють від 13. грудня ц. р. СЕРІО II. і послїду сїднього ариантаору
„КІСМЕТ“ СЕРІЯ II. СЕРІЯ II.
Прегарна драма на 5 великих дії п. в.
В передвесільну віч.
В головї ролі славіий драматичний артист ОТТІС СКІННЕР.

Надзвичайні Загальні Збори
Товариства госп-торг.
„Назодний Дім“
стов. з огр. пор.
в Ріпчицях
відбудуться дня 31. грудня 1922 р. о год. 4 по пол в салі Читальні „Просвітлї“. Денний порядок:
1) Зміна статута.
2) Внески і інтерпелїції.
1281 1-1 ДИРЕКЦІЯ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ТОВАРИСТВА
„КАСИ ЗАДАТКОВОЇ“
на ширєцькій судовий повіт, стов. зар. з обмеженою поуакою
в Ширци
відбудуться дня 21. грудня 1922. о годині 12 в полудне в салі власній зі слїдуючїм порядком нарад:
1) Відкриття Зборів та вибір Президїї.
2) Відчитання протоколу з послїдних Загальних Зборів.
3) Зміна статута в цілій основі в цілї помїняєня його до постанов закона з дня 29. X. 1920.
4) Внесення членів.
ЗА НАДЗІРНУ РАДУ:
о. М. Баричко Сафат Колодїя
предсїдник. 1280 1-1 секретар.

Надзвичайні Загальні Збори
Повітєвого
Товариства кредитового
стов. зарєстрованого з обмеж. порукою в Сокалі
відбудуться дня 30. грудня 1922 о годині 10. перед полуднем, а в случаю браку комплекту о годині 11. перед полуднем в льокалі стоварищення з слїдуючїм порядком денним:
1) Відчитання протоколу з послїдних загальних зборів,
2) Зміна цілого статута,
3) Внесення і запити членів.
Сокаль, дня 12. грудня 1922.
Созонт Грондзаль Вітошанський
секретар. 1276 2-3 предсїдатель

Надзвичайні Загальні Збори
Спїлки торговельної
„ДОБРОБИТ“
стоварищення зарєстр. з обм. порукою в Сокалі
відбудуться дня 30. грудня 1922 о годині 11. перед полуднем, а в случаю браку комплекту о годині 12. в полудне в льокалі стоварищення з слїдуючїм порядком денним:
1) Відчитання протоколу з послїдних загальних зборів,
2) Зміна цілого статуту,
3) Внесення і запити членів.
Сокаль, дня 12. грудня 1922.
Тамко Грондзаль о. Трешневський
секретар. 1277 2-2 предсїдатель.